

தீருவள்ளுவர் காலம்

டாக்டர் மா. இராசமாணிக்கனார்

விற்பனை உரிமை :

பாரி நிசையம்
59.பிராட்வே.சென்னை-1.

இரண்டாம் பதிப்பு மார்ச் : 1962

விலை ரூ. 1-00

அச்சிட்டோர் :
பாரி அச்சகம், சென்னை-1.

முகவுரை

வள்ளுவர் காலம் என்னும் தலைப்புடன் இந் நூலில் வெளிவந்துள்ள சொற்பொழிவு, மதுரைத் திருவள்ளுவர் கழகத்து ஆண்டுவிழாவில், சென்னை மேற் சட்டசபை உறுப்பினரும், சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழறிஞர் குழுவின் தலைவரும் ஆகிய திவான்பகதூர் தி. மு. நாராயணசாமிப் பிள்ளையவர்கள் M.A., B.L., தலைமையில் (5-9-1954) என்னால் நிகழ்த்தப்பட்டது.

சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ப் பேராசிரியராய் இருந்த திரு. எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளையவர்கள் B.A., B.L., தாம் பதிப்பித்த 'திரிகடுகமும் சிறுபஞ்ச மூலமும்' என்ற நூலின் முகவுரையில் பல சான்றுகளைக் காட்டித் திருவள்ளுவர் காலம் கி. பி. 5-ஆம் நூற்றாண்டாக இருக்கலாம் என்று முடிவு கட்டினார்கள். அப்பகுதி முதற்பிற்சேர்க்கையாக இந்நூலில் வெளிவந்துள்ளது.

திருப்பதி ஸ்ரீ வேங்கடேசுவரர் கீழ்க்கலை ஆராய்ச்சிக் கூடத் தலைவரான தி. பொ. பழநியப்ப பிள்ளையவர்கள் M.A., முதற்பிற்சேர்க்கையிலுள்ள கூற்றுக்களைத் தாம் பதிப்பித்த 'திருக்குறள் பொருட்பால்—பரிதியார், காலிங்கர் உரை' என்னும் நூலின் முகவுரையில் மறுத்து எழுதியுள்ளார்கள். இஃது இரண்டாம் பிற்சேர்க்கையாக இங்குச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

பேராசிரியர் வையாபுரிப் பிள்ளையவர்கள் திருவள்ளுவர் காலத்தைப்பற்றி வெளியிட்டுள்ள கட்டுரையைச் 'செந்தமிழ்' 43-ஆம் தொகுதியில் காணலாம்.

IV

இவற்றை மறுத்து டாக்டர் நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார் அவர்கள் M.A., B.L., (D. Litt) செந்தமிழ்த் தொகுதி 45-இல் வெளியிட்டுள்ள கட்டுரை மூன்றாம் பிற்சேர்ச்சையாக இந்நூலில் சேர்த்துக்கொள்ளத் தமது இசைவை அளித்த நாவலர் அவர்கட்கு எனது உளமார்ந்த நன்றி உரியது.

ஆராய்ச்சி மனப்பான்மை உடைய தமிழ் மாணவரும் தமிழறிஞரும் இவை அனைத்தையும் படித்து, ஒரு முடிவிற்குவர வாய்ப்பளித்தல் வேண்டும் என்னும் ஒரே நோக்குடன் இவை மூன்றும் இங்குத் தொடுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன. காய்தல் உவத்தல் இன்றி இவற்றைப் படித்து உண்மை காணுவது கற்றறிந்த மாந்தர் கடமை யாகும்.

மா. இராசமாணிக்கனார்

உள்ளுறை

1. திருவள்ளுவர் காலம்

டாக்டர் மா. இராசமாணிக்கனார், M.A., L.T.,
M.O.L. Ph d. 1

2. பிற்சேர்க்கை I

திரு. எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளையவர்கள், B.A., B.L., 23

3. பிற்சேர்க்கை II

திரு. தி. பொ. பழநியப்ப பிள்ளையவர்கள், M.A., 31

4. பிற்சேர்க்கை III

நாவலர் ச. சோமசுந்தர பாரதியார்
அவர்கள், M.A., B.L., 39

தீருவள்ளுவர் காலம்

சங்க நூல்களின் இறுதிக்காலம்

புறநானூறு முதலிய எட்டுத்தொகை நூல்களும் பத்துப்பாட்டும் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை என்னும் காவிய நூல்களும் 'சங்க நூல்கள்' என்று ஒருசார் அறிஞர் கூறுவர். எட்டுத்தொகை நூல்களும் பத்துப்பாட்டும் 'சங்க நூல்கள்' என்றும், சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும் சங்ககாலமாகிய கி. பி. முதலிரண்டு நூற்றாண்டுகளையும் அடுத்துச் செய்யப்பட்ட 'சங்கம் மருவிய நூல்கள்' என்றும் பிறிதொருசார் ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர்.

கால ஆராய்ச்சியைப் புரிவோர் மறுக்க முடியாத வரலாற்று உண்மைகட்கு முதலிடம் தருதல் வேண்டும். அடுத்து, நூலிற் கூறப்படும் சமய உண்மைகட்கும், அகச்சான்றுகட்கும் புறச்சான்றுகட்கும் மதிப்பளித்தல் வேண்டும். இவ்வுண்மைகளை உளங்கொண்டு மேற்சொன்ன இருசார் அறிஞர் கூறும் நூல்களின் 'இறுதிக்கால எல்லை' எதுவாக இருத்தல் கூடும் என்பதை ஈண்டு ஆராய்தல் நலமாகும்.

வடஇந்தியாவில் கி. பி. நான்காம் நூற்றாண்டின் முற்பாதியில் பேரரசனாக இருந்த சமுத்திரகுப்தன் விந்த மலைக்குத் தென்பால் படையெடுத்து வந்து அரசர் பலரை வென்றான் என்றும், அவருள் காஞ்சியை ஆண்ட விஷ்ணுகோபன் என்ற பல்லவன் ஒருவன் என்றும், அக்குப்தனது அல்லகபாத் தூண் கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது.¹ அக்காலம் ஏறத்தாழக் கி. பி. 340—350 என்னலாம்.² இதனால் கி. பி. 3-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் தமிழ்

1. Pallavas of Kanchi by R. Gopalan; Appendix No. 7.

2. Ibid. P. 33.

கத்தின் வடபகுதியாகிய தொண்டை மண்டலம் பல்லவர் என்ற அரசமரபினர் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்தது என்பது திட்டமாகத் தெரிகிறது.¹

காஞ்சியிலிருந்து முதன்முதல் பட்டயம் விடுத்த சிவஸ்கந்தவர்மன் என்ற முதற்பல்லவன் ஏறத்தாழக் கி. பி. 3ஆம் நூற்றாண்டினன் என்று ஒருசார் ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர்.² பிறிதொருசார் ஆராய்ச்சியாளர் வேறு சில காரணங்களைக் காட்டிச் 'சிவஸ்கந்தவர்மனே காஞ்சியைக் கைப்பற்றிய குமாரவிஷ்ணு; அவன் காலம் ஏறத்தாழக் கி. பி. 325—350' என்பர்.³ வேறொருசார் ஆராய்ச்சியாளர் வேறு சில காரணங்களைக் காட்டிச் சிவஸ்கந்தவர்மன் காலம் ஏறக்குறையக் கி. பி. 300—325 என்பர்.⁴ இவையனைத்தையும் காண, தொண்டை நாட்டில் பல்லவராட்சி ஏறத்தாழக் கி. பி. 300-இல் தொடங்கியிருக்கலாம் என்று கொள்வது பொருத்தமாகும்.

சுமார் கி. பி. 300-இல் தொண்டை நாட்டைக் கைப்பற்றி ஆளத்தொடங்கிய பல்லவர் கி. பி. 900 வரையில் தென்னிந்தியாவில் பேரரசராக இருந்தனர், அடிக்கடி சேர, சோழ, பாண்டியரோடு போரிட்டனர் என்பன வரலாறு கண்ட உண்மைகள் ஆகும். ஏறத்தாழக் கி. பி. 575 முதல் 900 வரை அப்பல்லவர் பேரரசு கிருஷ்ண முதல் காவிரி வரையிலும் பரவியிருந்தது.⁵ இங்ஙனம் பல நூற்றாண்டுகளாகத் தமிழகத்தில் இருந்த பல்லவரைப் பற்றி மிகப் பழைய தமிழ்நூல்கள் என்று கருதப்படும் மேற்சொன்ன தொகை நூல்களிலும் காவியங்களிலும் ஒரு குறிப்பும் காணப்படவில்லை.⁶ சிலப்பதிகாரம், மணி

1. Pallavas of Kanchi by R. Gopalan, pp. 35-36.

2. Ibid p. 36.

3. Studies in Pallava History by F. H. Heras., pp. 9-14, 23.

4. Successors of the Satavahanas by D. Sircar, pp. 164-166, 247-248.

5. Pallavas of kanchi, pp. 83-84, 142.

6. Pandyan kingdom by K. A. N. Sastry. p. 19.

மேகலை என்னும் இரண்டு காவியங்களும் காஞ்சியைப் பற்றிப் பல இடங்களில் குறித்தாலும், பல்லவ அரசருள் ஒருவரைப் பற்றியேனும் குறிப்பிடாதது கவனிக்கத் தக்கது. இஃது ஒன்றே. இக்காவியங்கள் பல்லவர்க்கு முற்பட்டவை என்பதை நன்கு விளக்குவதாகும்.¹

“கி. பி. 300 முதல் 550 வரையில் தென்னாட்டு வரலாற்றின் இருண்டகாலம் என்று கூறலாம். இது சங்க காலத்திற்குப் பிறகு ஏற்பட்ட இருண்டகாலம். இவ்விருண்ட காலத்தில் அளப்பரிய அதிராஜர்களை முடிதுறக்கச் செய்து களப்பிரர் என்னும் இனத்தார் தமிழகத்தை ஆண்டதாகத் தெரிகிறது.² அவருள் அச்சதவிக்கந்தன் என்னும் அரசன் சோழநாட்டை ஆண்டு, பௌத்த சமயத்தை நன்கு ஆதரித்ததாக ஏறத்தாழக் கி. பி. 450-இல் வாழ்ந்த புத்த தத்தர் என்ற பௌத்த நூலாசிரியர் தம் நூல்களில் குறித்துள்ளார்.³ இவ்வாறு தமிழரசரை முடிதுறக்கச் செய்த களப்பிரர் ஆட்சி வடக்கே சிம்மவிஷ்ணு பல்லவனாலும், தெற்கே கடுங்கோன் என்ற பாண்டியனாலும், கி. பி. 6-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் தொலைக்கப்பட்டு, வடக்கே பல்லவர் ஆட்சியும், தெற்கே பாண்டியர் ஆட்சியும் ஏற்படுத்தப்பட்டன.⁴

இக்களப்பிரரைப் பற்றிய குறிப்புச் சிறிதேனும் மேற்சொன்ன சங்ககால நூல்களில் இல்லை என்பது கவனிக்கத்தக்கது, இங்ஙனம் கி. பி. 300-க்குப் பிறகு தமிழகத்தில் நுழைந்து ஆதிக்கம்கொண்ட பல்லவரைப் பற்றியோ, களப்பிரரைப் பற்றியோ மேற்சொன்ன

1. V. R. R. Dihshitar's Int. to Silappadikaram by R. K. S. p.13.

2. History of India by K. A. N. Sastry, Part 1, p. 147.

3. History of Pali Literature by B. C. Law, Vol. 11. pp. 384, 385 & 389.

4. History of India by K. A. N. Sastry, Part 1. p. 148.

தொகை நூல்களிலும் காவியங்களிலும் ஒரு குறிப்பேனும் காணப்படாமை கொண்டே, அவையாவும் கி. பி. 300-க்கு முற்பட்டன என்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் தெள்ளிதில் புலனாகும். சங்ககாலம் எதுவாயினும் ஆகுக; சங்கம் மருவிய காலம் எதுவாயினும் ஆகுக. இவ்விரு காலங்களும் மேற்சொன்ன வரலாற்று உண்மைகளால் கி. பி. 500க்கு முற்பட்டவை என்பது தெளிவு.

திருக்குறளும் மணிமேகலையும்

மேற்கூறிய சங்க நூல்களில் காலத்தால் பிற்பட்டவை சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும் என்பது அனைவரும் ஒப்புக்கொண்ட உண்மை. எனவே, மணிமேகலையும் சிலப்பதிகாரமும் சங்ககாலத்தின் இறுதிப் பகுதியில் செய்யப்பட்ட பெருநூல்கள் என்று கருதுதல் பொருந்தும். இவற்றுள் ஒன்றான மணிமேகலையில் திருவள்ளுவரால் செய்யப்பட்ட திருக்குறள் பாக்களுள் ஒன்று அப்படியே எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது காண்க:

“தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் ரெழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யு மழை.” (குறள்-55)

இக்குறட்பா மணிமேகலையில்;

“தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் ரெழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யும் பெருமழை என்றவப்
பொய்யில் புலவன் பொருளுரை தேரூப்”

என்று (மணிமேகலையைப் பாடிய) மதுரைக் கூல வாணிகன் சாத்தனாரால் எடுத்தாளப்பட்டது. பரசுராமன் காலத்தில் வாழ்ந்த ககந்தன் என்ற பழைய சோழன் மகன் ஒருவன் ‘மருதி’ என்ற பார்ப்பன மங்கையைக் காவிரிக் கரையில் கண்டு காம உணர்ச்சியால் அழைத்தான். அவள் மனங்கலங்கி, “உலகில் மழைவளந்தரும் பத்தினிப் பெண்டிர் பிறர் நெஞ்சு புகார். நான் இவன் உள்ளம் புகுந்தேன். இதற்குக் காரணம் யாது?” என்று சதுக்கப் பூதத்தை அணுகித் தன் மனக்கவலையை வெளியிட்டாள்.

அதற்கு அப்போதம் மேற்சொன்ன மூன்று வரிகளையும் கூறியது என்பது வரலாறு. இது நிற்க.

இவ்வாறு திருக்குறள் ஒன்றை வெளிப்படையாகத் தம் நூலில் கூறி அதனைச் செய்த ஆசிரியரைப் 'பொய்யில் புலவன்' என்று வியந்து பாராட்டிய மணிமேகலை ஆசிரியர் காலம் யாது என்பதை முதற்கண் ஆராய்வோம்.

மணிமேகலையின் காலம் யாது?

1. மணிமேகலை ஆசிரியரான சாத்தனாரும், சிலப்பதிகார ஆசிரியரான இளங்கோ அடிகளும் நண்பர்கள் என்பதும், செங்குட்டுவன் காலத்தவர் என்பதும் இவ்விரு நூல் பாயிரங்களாலும் சிலப்பதிகார அகச்சான்றுகளாலும் அறியலாம். இச்சாத்தனார் வாய்மொழியால் கண்ணகியின் சிறப்பறிந்த செங்குட்டுவன், கண்ணகிக்குக் கோவில் கட்டி வழிபட்டதற்கும் அதற்கு இலங்கை அரசனான கயபாகு (கயவாகு) மன்னன் வந்திருந்தான் என்பதற்கும் சிலப்பதிகாரமே சான்று பகர்கின்றது. கயவாகு என்னும் பெயருடைய அரசர் இருவர் முறையே கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டிலும், கி. பி. 12ஆம் நூற்றாண்டிலும் ஆண்டனர் என்று இலங்கை வரலாறு கூறுகின்றது. இவற்றுள் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் ஆண்ட கயவாகுவே (கி. பி. 171—193)¹ செங்குட்டுவன் காலத்து அரசனாதல் வேண்டும் என்பதை ஆராய்ச்சியாளர் அனைவரும் ஒப்புக்கின்றனர். அவனே பத்தினி விழாவில் கலந்துகொண்டு தன் நாட்டிலும் பத்தினிக்குக் கோவில் கட்டியவன் ஆவான். இன்றைக்கும் சிங்களவர் 'பத்தினி தெய்யோ' என்று கண்ணகியைக் கொண்டாடுகின்றனர். இலங்கையிலிருந்துதான் பத்தினியின் உருவச்சிலை இலண்டன் பொருட் காட்சிச்சாலைக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டது.

2. மணிமேகலை 27ஆம் காதையில் 'கிருதகோடி' என்னும் ஆசிரியர், வேதவியாசருடனும் சைமினி என்

1. Archaeological Survey of Ceylon, XIII, 1896 pp. 47-48.

னும் ஆசிரியருடனும் பிரமாணங்கள் கூறுமிடத்தில் குறிக்கப்பட்டுள்ளார். 'கிருத கோடி' என்பது மீமாம்சை சாத்திரமாகிய வேதாந்த குத்திரத்திற்குப் போதாயனர் இயற்றிய உரை ஆகும் என்பது 'பிரபஞ்ச ஹிருதயம்' என்னும் வடமொழி நூலில் கூறப்பட்டுள்ளது. அந் நூலில் இவ்வுரை மிக விரிவாக இருந்ததுபற்றி உபவர்ஷர் என்பவர் அதனைச் சுருக்கி அமைத்தனர் என்பதும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த உபவர்ஷர் கி. பி. 3ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்டவர் என்பது ஆராய்ச்சியாளர் முடிபு. எனவே, அவருக்கு முற்பட்ட 'கிருதகோடி' உரை எழுதிய போதாயனர் அவருக்கும் முற்பட்டவர்; ஏறத்தாழக் கி. பி. முதல் நூற்றாண்டின் அல்லது இரண்டாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் வாழ்ந்தவர் ஆவர் என்று அறிஞர் கருதுகின்றனர்.¹ இதனால் கிருதகோடி ஆசிரியரைக் குறிப்பிடுகின்ற மணிமேகலை, அவ்வுரை பெரிதும் வழக்கிலிருந்த கி. பி. முதல் அல்லது இரண்டாம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்டிருத்தல் வேண்டும் என்று கருத இடம் தருகிறது.²

3. மணிமேகலை 29-ஆம் காதையிலும், பிற காதைகளிலும் குறிக்கப்பட்டுள்ள பெளத்த சமயக்கொள்கைகள் ஏறத்தாழக் கி. பி. 200-250 ஆண்டுகட்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் வாழ்ந்தவராக ஆராய்ச்சியாளரால் துணியப்படும் நாகார்ச்சுனர் என்பவரால் உண்டாக்கப்பட்ட மகாயான பெளத்த மதக்கொள்கைகள் அல்ல. அவை ஹீன யான பெளத்தமதக் கொள்கைகள். எனவே, மணிமேகலை காலத்தில் இருந்த தமிழகத்துப் பொளத்தமும், ஹீன யானத்தைச் சேர்ந்த சௌத்ராந்திகப் பிரிவினது என்பது தெளிவாகும்.³ எனவே, நாகார்ச்சுனர் கொள்கைகள்

1. Vedanta Commentators before Sankaracharya by P. V. Kane, Proceedings, Fifth Oriental Conference, Vol. II.

2. 'Manimekalai in its Historical Setting' by Dr. S. K. Ayyangar, pp. 61-67.

3. 'Buddhistic Studies' Compiled by B. C. Law, pp. 11-17.

தமிழகத்தில் பரவுதற்கு முற்பட்ட காலத்தது மணிமேகலை என்று கருதுதல் பொருந்தும்.

4. பௌத்த சமயத்துச் 'சாத்திய சித்தி' பிரிவினரான அரிவர்மர் ஏறக்குறையக் கி. பி. 250இல் வெளிப்படுத்திய அநாத்மவாதக் கொள்கை மணிமேகலையில் இல்லை.¹ இதனாலும் மணிமேகலை கி. பி. 250க்கு முற்பட்டது என்பது தெளிவாகும்.

5. மணிமேகலை ஆசிரியரான சாத்தனார்க்கு நண்பனான செங்குட்டுவன், பத்தினிச்சிலைக்குக் கல் எடுக்க வடநாடு சென்றான் என்று சிலப்பதிகாரம் செப்புகின்றது. அவன் எவ்வித எதிர்ப்புமின்றிக் கங்கையைக் கடந்து உத்தரகோசலத்தில் மட்டும் ஆரிய அரசரை வென்றான் என்று அந்நூல் கூறுகிறது. இங்ஙனம் தமிழரசன் ஒருவன் வடக்கே படையெடுத்துச் செல்லத்தக்க வசதி கி. பி. முதலிரண்டு நூற்றாண்டுகளில் இருந்ததா எனின், ஆந்திரர் ஆட்சி குன்றிய கி. பி. 2, 3ஆம் நூற்றாண்டுகளில் இப்படையெடுப்பு நிகழ்ந்திருக்கலாம்.² கி. பி. 153-இல் இறந்த கௌதமீபுத்ர சதகர்ணியின் மகனான புலுமாயிக் குப் பின்வந்த ஆந்திர அரசர் வலியற்றவர்.³ ஆதலின், கி. பி. 163 முதல் ஆந்திர அரசு மறைந்தவரை (கி. பி. 300 வரை) உள்ள இடைக்காலத்தில், செங்குட்டுவன் படையெடுப்பு நிகழ்ந்திருக்கலாம். கயவாகுவின் காலம் கி. பி. 171—193 ஆதலால், செங்குட்டுவன் படையெடுப்பும் இக்காலத்தில் நிகழ்ந்ததாதல் வேண்டும். இப்படையெடுப்பில் செங்குட்டுவன் நண்பரான நூற்றுவர் கன்னர் அவன் கங்கையைக் கடக்க உதவிபுரிந்தனர் என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது. 'நூற்றுவர் கன்னர்' என்பது 'சதகர்ணி' என்னும் வடமொழித் தொடரின் மொழி பெயர்ப்பு என்பதை எளிதில் உணரலாம். உணரவே,

1. 'Manimekalai in its Historical Setting,' pp.79-95

2. 'The Sangam Age' by T. G. Aravamudan, pp. 56-57.

3. 'A History of India' by C. S. Srinivasachari, p.49

அக்காலத்து ஆந்திரப் பெருநாட்டை ஆண்ட சதகர்ணி அரசன் செங்குட்டுவனுக்கு நண்பன் என்பது பெறப்படும். அக்கால ஆந்திர அரசன் யக்ஞஸ்ரீ சதகர்ணி என்பவன். இவன் காலம் கி. பி. 166—196.¹ எனவே, சிலப்பதிகாரத்தில் குறிக்கப்பட்ட நூற்றுவர் கன்னர், வரலாற்றுப் புகழ்பெற்ற 'சதகர்ணி அரசர்' என்பது அறியத்தக்கது. இங்ஙனம் வரலாறு கொண்டும், சமய உண்மைகள் கொண்டும் அறிஞர் கூறியுள்ள முடிவுகளைக் காணின், சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் செய்யப்பட்டனவாதல் வேண்டும் என்பது நன்கு தெளிவாகும்.

திருக்குறளின் பழைமை

கி. பி. 2-ஆம் நூற்றாண்டில் செய்யப்பெற்றதாகத் துணியப்படும் மணிமேகலையில் திருக்குறள் ஆட்சி பெற்றது எனின், திருக்குறள் நூல் சாத்தனார் போன்ற புலவர்கள் படித்தறியத்தக்க சிலையில் நாட்டில் பெருமை பெற்றிருந்தது என்பது தெளிவாகும். ஆசிரியர் இக்குறளை ஆண்டுள்ள இடம் நன்கு கவனித்தற்குரியது. சோழ அரசருள் மிகப் பழையவனான (கரிகாலனுக்கும் முற்பட்ட) ககந்தன் காலத்தில் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலிருந்த சதுக்கப்பூதம் மருதி என்னும் பார்ப்பனியை நோக்கி,

“தெய்வம் தொழாஅள்.....

.....

பொய்யில் புலவன் பொருநரை தேரூப்”

என்று கூறியதாகச் சாத்தனார் கூறியுள்ளார். ஒரு சாதாரண பார்ப்பனப் பெண்ணான மருதி இத்திருக்குறளின் கருத்தை அறிந்திருத்தல் வேண்டும் என்று சதுக்கப்பூதம் எதிர்பார்த்தது என்பது சாத்தனார் கருத்தாதல் தெளியலாம். இவ்வாறு ககந்தன் காலத்திலேயே திருக்குறள் அனைவராலும் அறியத்தகும் நிலையிலிருந்தது

1. Early History of India by V. A. Smith, p. 223.

(அஃதாவது, மணிமேகலையின் காலத்துக்கு மிக முற்பட்டது திருக்குறள்) என்பதைச் சாத்தனார் சதுக்கப் பூதத்தின் வாயிலாக நமக்கு உணர்த்தும் திறன் வியந்து பாராட்டற்குரியது அன்றோ? சாத்தனார் உணர்த்துவது உண்மை என்பதை மணிமேகலைக்கு முற்பட்டனவாகக் கருதப்படும் எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு முதலிய நூல்கள் திருக்குறள் சொற்களையும் தொடர்களையும் கருத்துக்களையும் எடுத்து ஆளுவதிலிருந்தும் நன்கறியலாம்.

திருக்குறளும் சங்க நூல்களும்

தமிழகத்தில் கி. பி. 300க்கு முற்பட்ட பல்வேறு காலங்களில் பல்வேறு ஊர்களில் வாழ்ந்த புலவர் பலர் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் பாடிய பாக்களின் தொகுதியே எட்டுத்தொகையும், பத்துப்பாட்டும் ஆகும். இவை கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்குள்ளேயோ, அல்லது அதற்குப் பிற்பட்ட காலத்திலேயோ தொகுக்கப் பெற்றவை. இவற்றின் 'மேல் எல்லை' இது என அறுதியிட்டுக் கூறத்தக்க சான்றில்லை. இப்பாடல்களைப் பாடிய புலவர் பலர் தம் பாக்களில் திருக்குறள் கருத்துக்களையும் சொற்களையும் சொற்றொடர்களையும் ஆண்டுள்ள உண்மை* சங்கநூற்பயிற்சியுடையார்க்கு நன்கு விளங்கும்.

* திருக்குறள் கருத்துக்களையும் தொடர்களையும் சொற்களையும் சங்கப் புலவர்கள் ஆண்டனர் என்பதற்கு மாறாக, சங்கப் புலவர் தம் பாக்களை நன்றாகப் பயின்று அக்கருத்துக்களைத் திருவள்ளுவர் தமது அறநூலில் பெய்துவைத்தார் என்று ஏன் கொள்ளலாகாது? அங்ஙனம் கொள்ளின், திருவள்ளுவர் சாத்தனார் காலத்திற்கு முன்னும், சங்கப் புலவர்க்குப் பின்னும் வாழ்ந்தவராகக் கொள்ளலாமே என்று சிலர் கருதலாம்.

புலவர் பலர் ஓர் அறநூலிலிருந்து கருத்துக்களை எடுத்துத் தம் பாக்களில் பயன்படுத்தலே பெருவழக்குடையது. அங்ஙனம் பயன்படுத்துவோர், அறநூல் மேற்கோளை அப்படியே கையாளும் அதனைப் பல அடிகளால் விரித்துக் கூறலுமே இயல்பு. தொகை நூல்களில் இந்த முறையினைக் காணலாம். திருக்குறள் இரண்டடிகளால் இயன்றது. சங்ககாலப் புலவர்களோ, இரண்டடிக் (குறட்) கருத்துக்களைப் பல அடிகளில் விளக்கிக் கூறியுள்

இடச்சுருக்கம் கருதி, ஒவ்வொரு நூலுக்கும் சில எடுத்துக்காட்டுக்களைக் காட்டிச் செல்லுதலே சாலும்.

நற்றிணை

1. “நீரின் றமையா துலகெனின் யார்யார்க்கும்
வானின் றமையா தொழுக்கு” (குறள்-20)
“நீரின் றமையா உலகம் போலத்
தம்மின் றமையா நந்நயந் தருளி.....” (நற்றிணை-1)
2. “நாடாது நட்டலிற் கேடிலலை நட்டபின்
வீடிலலை நட்பாள் பவர்க்கு” (குறள்-791)
“.....பெரியோர்
நாடி நட்பி னல்லது
நட்டு நாடார்தம் ஒட்டியோர் திறத்தே” (நற்றிணை-32)
3. “பெயக்கண்டு நஞ்சுண் டமைவர் நயத்தக்க
நாகரிகம் வேண்டு பவர்” (குறள்-580)
“முந்தை யிருந்து நட்போர் கொடுப்பின்
நஞ்சு முண்பர் நளிநா கரிகர்” (நற்றிணை-335)

குறுந்தொகை

1. “மலரினும் மெல்லிது காமஞ் சிலரதன்
செவ்வி தலைப்படு வார்” (குறள்-1289)
“ஐதே காமம்”—காமநோய் நுண்ணியது.
மெல்லியது. (குறுந்தொகை-217)

எனார். இந்த உண்மையை நன்கு உளங்கொள்ளின், திருக்குறள் கருத்துக்களையே பின் வந்த சங்ககாலப் புலவர் கையாண்டனர் என்பதைத் தெரியலாம். மேலும், “அறம் பாடிற்றே” என்று தெளிவாகச் சங்ககாலப் புலவர் தம் பாடலுள் சுட்டியிருத்தல் கவனிக்கத்தக்கது. வடமொழியிலுள்ள தர்ம சூத்திரங்கள் உரைநடையில் இயன்றவையே தவிரப் பாட்டால் இயன்றவையல்ல. பாட்டாலியன்ற பழைமையும் பெருமையும் உடைய அற நூல் திருக்குறள் ஒன்றேயாதலின், அதனையே புலவர் சுட்டி ரொனக் கொள்ளுதல் ஏற்புடையது. எனவே, சங்ககாலத்திலேயே திருக்குறள் சங்கப்புலவர் பாராட்டுக்கு உரியதாக இருந்தது எனக் கோடலே ஏற்புடையது.

2. “பேதைமை யொன்றோ பெருங்கிழமை யென்றுணர்க
நோதக்க நட்பார் செயின்” (குறள்-805)
“பேதை மையாற் பெருந்தகை கெழுமி
நோதகச் செய்தொன் றுடையேன் கொல்லோ”
(குறுந்தொகை-230)
3. “வாளற்றுப் புற்கென்ற கண்ணு மவர்சென்ற
நாளொற்றித் தேய்ந்த விரல்” (குறள்-1261)
“வீங்கிழை நெகிழ விம்மி யீங்கே
எறிகட் பேதுற லாய்கோ டிட்டுச்
சுவர்வாய் பற்றுநின் படர்.....” (குறுந்தொகை-358)

பதிற்றுப்பத்து

1. “நின் மறங்கூறு குழாத்தர்” (நான்காம் பத்து, 9.)
வீரர், தம் தலைவரது வீரத்தையே எடுத்தோதி மேம்படு
தல் இயல்பு. இதனை,
“என்னைமுன் நில்லன்மின் தெவ்வீர் பலரென்னை
முன்னின்று கன்னின் றவர்”
என்று வீரர் தம் தலைவனது சிறப்பைக் கூறும் குறளில்
(771) காண்க.
2. “தொலையாக் கொள்கைச் சுற்றத்தார்” (ஏழாம் பத்து, 10)
தம்மால் சுற்றப்பட்ட தலைவன் செல்வம், வலிமை முதலி
யன அற்றபோதும் அவனை நீங்காது பழைமை பாராட்டும்
பண்பினர் ஆதலின் சுற்றத்தார் இங்ஙனம் சிறப்பிக்கப்
பட்டனர். இக்கருத்தை,
“பற்றற்ற கண்ணும் பழைமைபா ராட்டுதல்
சுற்றத்தார் கண்ணே யுள்”
என்னும் குறளில் (521) காண்க.
3. “நனவினால் நல்கா தவரைக் கனவினால்
காண்டலி னுண்டென் னுயிர்” (குறள்-1213)

“கனவீனும் டீரியா வுறையுளொடு.....
 மீனொடு புரையுங் கற்பின்
 வாணுதல் அரிவை.....” (ஒன்பதாம் பத்து, 9.)

பரிபாடல்

1. “காமக் கணிச்சி யுடைக்கு நிறையென்னும்
 நாணுத்தாழ் வீழ்த்த கதவு” (குறள்-1251)
 “காமக் கணிச்சியாற் கையறவு வட்டித்துச்
 சேமத் திரைவீழ்த்துச் சென்றமளி சேர்குவோர்”
 (பரிபாடல் 10, வரி 34-35)
2. “இலனென்னும் எவ்வம் உரையாமை யீதல்
 குலனுடையான் கண்ணே யுள்” (குறள்-223)
 “இல்லது நோக்கி இளிவரவு கூருமுன்
 அல்லது வெஃகி வினைசெய்வார்”
 (பரிபாடல் 10, வரி 87-88)
3. “ஒற்றன்று முரைசான்ற நூலு மிவையிரண்டும்
 தெற்றென்க மன்னவன் கண்” (குறள்-581)
 “புடைவரு சூழல் புலமாண் வழுதி
 மடமயி லோரும் அணையவ ரோடுங்
 கடனறி காரியக் கண்ணவ ரோடுநின்
 சூருறை குன்றிற் றடவரை யேறி”
 (பரிபாடல் 19, வரி 20-24)

கலித்தொகை

1. “காமமும் நாணு முயிர்காவாத் தூங்குமென்
 நோனா உடம்பி னகத்து” (குறள்-1163)
 “நலிதரும் காமமுங் கெளவையும் என்றிவ்
 வலிதின் உயிர்காவாத் தூங்கியாங் கென்னை
 நலியும் விழுமம் இரண்டு” (கலி-142)
- “காம முழந்து வருந்தினூர்க் கேம
 மடலல்ல தில்லை வலி” (குறள்-1131)

“காமக் கடும்பகையிற் றேன்றினேற் கேமம்
எழுனுத லீத்தனிம் மா” (கலி-139)

2. “குடிபுறங் காத்தோம்பிக் குற்றங் கடிதல்
வடுவன்று வேந்தன் தொழில்” (குறள்-549)

“குடிபுறங் காத்தோம்புஞ் செங்கோலான் வியன்ருளை
விடுவழி விடுவழிச் சென்றங்குஅவர்
தொடுவழித் தொடுவழி நீங்கின்றூற் பசப்பே” (கலி-130)

3. “துஞ்சங்காற் றேண்மேல ராகி விழிக்குங்கால்
நெஞ்சத்த ராவர் விரைந்து” (குறள்-1218)

“தெற்றெனக் கண்ணுள்ளே தோன்ற இமையெடுத்துப்
பற்றுவென் என்றியான் விழிக்குங்கால் மற்றுமென்
நெஞ்சத்துள் னோடி யொளித்தாங்கே துஞ்சானோய்
செய்யும் அறனில் அவன்” (கலி-144)

அகநானூறு

1. “மங்கல மென்ப மனைமாடசி மற்றதன்
நன்கலம் நன்மக்கட் பேறு” (குறள்-60)

“கடவுட் கற்பொடு குடிக்குவிளக் காகிய
புதல்வற் பயந்த புகழ்மிகு சிறப்பின்
நன்ன ராட்டி” (அகநானூறு-184)

2. “தாம்வீழ்வார் மென்றோள் துயிலின் இனிதுகொல்
தாமரைக் கண்ணான் உலகு” (குறள்-1103)

“செய்வுறு விளங்கிழைப் பொலிந்த தோள்சேர்பு
எய்திய கனைதுயில் ஏற்றெறுந் திருகி
மெய்ப்புகு வன்ன கைகவர் முயக்கின்
மிகுதிகண் டன்றோ இலனே” (அகநானூறு-379)

3. “செல்லாமை யுண்டேல் எனக்குரை மற்றுநின்
வல்வரவு வாழ்வார்க் குரை” (குறள்-1151)

“வருவீர் ஆகுதல் உரைமின் மன்னோ
.....

நின்றங்குப் பெயருங் கானஞ்
சென்றோர் மன்னென இருக்கிற் போர்க்கே”

(அகநானூறு-387)

புறநானூறு

1. “சிறப்பினும் செல்வமும் ஈனும் அறத்தினாங்கு)
ஆக்கம் எவனோ உயிர்க்கு” (குறள்-31)
“அறத்தான் வருவதே யின்பம்மற் றெல்லாம்
புறத்த புகழு மில்” (குறள்-39)
“சிறப்புடை மரபிற் பொருளும் இன்பமும்
அறத்து வழிப்படுஉம் தோற்றம் போல” (புறம்-31)
2. “என்னன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு” (குறள்-110)
“நிலம்புடை பெயர்வ தாயினு மொருவன்
செய்தி கொன்றோர்க் குய்தி யில்லென
அறம்பாடி டிற்றே ஆயிழை கணவ” (புறம்-34)
3. “பொதுநோக்கான் வேந்தன் வரிசையா நோக்கின்
அதுநோக்கி வாழ்வார் பலர்” (குறள்-528)
“வரிசை யறிதலோ வரிதே பெரிதும்
ஈத லெளிதே மாவண் தோன்றல்
அதுநற் கறிந்தனை யாயிற்
பொதுநோக் கொழிமதி புலவர் மாட்டே” (புறம்-121)
4. “ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்குந் தன்மகனைச்
சான்றோன் எனக்கேட்ட தாய்” (குறள்-69)
“நரம்பெழுந் துலறிய நிரம்பா மென்றோள்
.....
ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிதுவந் தனனே” (புறம்-278)

பத்துப்பாட்டு

1. “பொதுநோக்கான் வேந்தன் வரிசையா நோக்கின்
அதுநோக்கி வாழ்வார் பலர்” (குறள்-528)
“வரிசை யறிதலும் வரையாது கொடுத்தலும்
பரிசில் வாழ்க்கைப் பரிசிலர் ஏத்த”
(சிறுபாணாற்றுப்படை, வரி 217-218)

2. “ஈதல் இசைபட வாழ்தல் அதுவல்ல(து)
ஊதியம் இல்லை உயிர்க்கு” (குறள்-231)

“உரைப்பார் உரைப்பவை எல்லாம் இரப்பார்க்கொன்
நீவார்மேல் நிற்கும் புகழ்” (குறள்-232)

“..... விழுநிதி
யீதல் உள்ளமொ டிசைவேட் குவையே”
(மதுரைக் காஞ்சி, வரிகள் 204-205)

3. “வித்தும் இடல்வேண்டுங் கொல்லோ விருந்தோம்பி
மிச்சின் மிசைவான் புலம்” (குறள்-85)

“விருந்துண் டெஞ்சிய மிச்சில் பெருந்தகை
நின்றோ டுண்டலும் புரைவதென் றுங்கு”
(குறிஞ்சிப்பாட்டு, வரிகள் 206-207)

இங்ஙனம் குறட்பாக்களையும் அவற்றின் தொடர்
களையும் கருத்துக்களையும் தம் பாக்களில் எடுத்தாண்ட
வர்கள் பல்வேறிடத்தவர்-பல்வேறு காலத்தவர் ஆதலின்,
அவர்தம் காலத்திற்கும் முன்னரே திருக்குறள் அறப்பெரு
நூலாக நாட்டில் வழக்குப் பெற்றிருந்தது என்னும்
உண்மை தெற்றென விளங்கும்.

சிலப்பதிகாரமும் திருக்குறளும்

சிலப்பதிகாரத்திலும் பல இடங்களில் திருக்குறட்
சொற்களும் தொடர்களும் கருத்துக்களும் பயின்றுவருகின்
றன. அவற்றுள் இரண்டினைக் காண்க.

1. “பிறர்க்கின்ன முற்பகல் செய்யின் தமக்கின்ன
பிற்பகல் தாமே வரும்” (குறள்-319)

“முற்பகல் செய்தான் பிறன்கேடு தன்கேடு
பிற்பகல் காண்குறா உம் பெற்றிகான்”
(சிலப்பதிகாரம்—வஞ்சினமாலை)

2. “தெய்வங் தொழாஅள் கொழுநற் ரெழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யும் மழை” (குறள்-55)

“தெய்வங் தொழாஅள் கொழுநற் றெழுவானைத்
தெய்வங் தொழுந்தகைமை திண்ணிதால்”

(சீலப்பதிகாரம்—கட்டுரை காதை

இங்ஙனமே சங்க காலத்திற்குப் பிற்பட்ட பெருங்கதை,¹ சைவத் திருமுறைகள், ஆழ்வார்களின் அருட்பாடல்கள் முதலிய அனைத்திலும் குறட்பாக்களும் அவற்றின் தொடர்களும் கருத்துக்களும் மிகப்பலவாகக் கையாளப்பட்டுள்ளன. இவை அனைத்தையும் நோக்கி, இன்றுள்ள சங்கநூற் பாடல்கள் முதல், பின்நூல்கள் அனைத்திற்குமே திருக்குறள் போற்றத்தக்க அறநூலாக விளங்கிவந்தது என்பது எளிதில் புலனாகும்.

திருவள்ளுவர் காலம்

ஆயினும், திருவள்ளுவர் ஏறக்குறைய எந்த நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவராக இருக்கலாம் என்னும் கேள்வி எழுதல் இயல்பு. அதற்கு ஒருவாறு விடை காணல் நமது கடமையாகும்.

1. திருவள்ளுவர் காலம் சங்ககாலத்தின் முற்பகுதியைச் சேர்ந்தது என்று கூறுவோரும், சங்ககாலத்திற்குப் பிற்பட்ட காலத்தது என்று கூறுவோரும், இன்றுள்ள சங்கப் பாடல்களில் பல ஏறத்தாழக் கி. பி. முதலிரண்டு நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்தவை என்பதை ஒப்புக்கின்றனர். இதை நோக்கி, நாம் இதுகாறும் கண்ட சான்றுகளைக் கொண்டு, திருவள்ளுவர் காலம் இம்முதலிரண்டு நூற்றாண்டுகட்கும் முற்பட்டதெனக் கருதலாம்,

2. ககந்தன்² என்ற பழைய சோழ அரசன் காலத்திலேயே திருக்குறள் அறிவைப் பொதுமக்களிடம்

1. குணட்டியர் பைசாசமொழியில் செய்த பிருகத் கதையைக் கி.பி. 6-ஆம் நூற்றாண்டின் இடையில் கங்கநாட்டு அரசனாக இருந்த துர்விந்தன் வடமொழியில் இயற்றினான். அதனைப் பின்பற்றியே கொங்குவேளிர் என்பவர் தமிழில் பெருங்கதையைப் பாடியுள்ளார். எனவே, அந்நூலின் மேல் எல்லை ஏறத்தாழக் கி. பி. 7-ஆம் நூற்றாண்டு என்னலாம்.

2. இப்பெயர் அப் பண்டைக்காலச் சோழனுக்கு வழங்கிய தென்பது ஐயத்திற்குரியது.

சதுக்கப்பூதம் எதிர்பார்த்தது என்று கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சாத்தனார் கூறுவதால்,¹ திருக்குறளின் பழைமை நன்கு புலனாகும். ஆகவே, வரலாற்றின் துணைகொண்டு காலம் கூறமுடியாத ககந்தனுக்கும் முற்பட்டது திருக்குறள் எனக்கருத இடமுண்டாகிறது.

3. திருக்குறளைப் பாராட்டிச் சங்கப் புலவர்கள் பாடியனவாகக் கருதப்படும் 'திருவள்ளுவமாலை' ஆராய்ச்சிக்குரியது; அப்புலவர்கள் பாடிய தொகை நூற்பாக்களை ஆராயின், அவர்கள் பல்வேறு காலத்தவர் என்பது அறியக்கிடக்கின்றது. எனவே, பல்வேறு காலத்தில் வாழ்ந்த புலவர் பாடிய பாக்கள், பிற்காலத்தில் புறநானூறு போன்ற தொகை நூல்களாகத் தொகுக்கப்பட்டாற்போல, பல்வேறு காலங்களில் வாழ்ந்த புலவர்பலர் திருக்குறளைப் பாராட்டிப் பாடிய பாக்களையும் பிற்காலத்தவர் 'திருவள்ளுவ மாலை' என்னும் தலைப்பில் தொகுத்தனர் என்றே கருதுதல் பொருந்தும். அத்திருவள்ளுவமாலையில் காணப்படும் பழம் புலவர்க்கு, 'வள்ளுவர் சமகாலத்தவர் என்று கொள்ளுதலினும், அவர்க்கு முற்பட்டவராகக் கொள்வதே சால்புடைத்தாம். புலவர் எவரும் தம் காலத்தவரால் தலைநின்ற தேவநாவலராய் மதிக்கப்படும் வழக்கம் யாண்டும் இல்லை. பெரும்பாலும் சமகாலத்தவரால் அவமதிப்பும், தாமியற்றிய நூலின் மெய்ப்பெரு வலியால் பிற்காலத்தவரால் மேம்பாடும் அடைவதே புலவர் உலகியல்பு. தெய்வப்பாவலராக வள்ளுவரைச் சங்கப் பழம்புலவர்கள் கூறுவதால், அவர்தமக்கு வள்ளுவர் நீண்ட காலத்துக்கு முற்பட்டவராகவும் அவர் அறநூலின் இறவாச் சிறப்பு அங்கீகரிக்கப்படுதற்குப் போதிய அவகாசம் அக்குறளுக்கும் அதன்

1. சாத்தனார் தாமறிந்த குறட்பாவைச் சதுக்கப்பூதத்தின் வாயிலாகத் தெரிவித்தாரேயன்றி வேறன்று எனக் கருதுவோரும் உளர். அங்ஙனம் சாத்தனார் கூறியிருப்பாரேல், அது காலவழு (Anachronism) எனப்படும். மணிமேகலைக்கு முற்பட்ட சங்கப் பாடல்களிலேயே குறட்கருத்துக்களும் சொற்களும் ஆளப்பட்டிருத்தலின், சாத்தனார் கூறியிருத்தல் காலவழு என்னும் குற்றத்தின்பாற்படாது எனக் கொள்ளலாம்.

அடிகளைப் பாராட்டி எடுத்தாளும் சங்கப் பணுவல்களுக்கும் இடையே ஏற்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.¹

4. கி. மு. நான்காம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த கௌடில்யர் இயற்றிய பொருள் நூலில் கண்ட சில செய்திகளும் திருக்குறள் பொருட்பால் பகுதிகள் சிலவும் கருத்தில் ஒன்றுபட்டிருத்தலால், திருவள்ளுவர் கௌடில்யரது பொருள் நூலைப் படித்திருக்கலாம் என்று ஒருசார் ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகின்றனர்.² இங்ஙனம் கொண்டு, திருவள்ளுவர் காலம் கி. மு. முதல் மூன்று நூற்றாண்டு கட்டு உட்பட்டதாகலாம் எனக் கூறுகின்றனர்.³

தொல்காப்பியத்தை அடுத்துச் செய்யப்பட்டதாகத் திருக்குறளைக் கூறலாம்.⁴ இவை அனைத்தையும் நோக்க, திருவள்ளுவர் இன்ன நூற்றாண்டினர் என்று உறுதியாகக் கூறத்தக்க சான்றுகள் கிடைக்கும் வரை, அவர் கிறிஸ்துப் பெருமானுக்கு முற்பட்ட காலத்தவர் என்று கூறுதலே பொருத்தம் என்பது தெரிகிறது.

1. நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார், “திருவள்ளுவர்”, பக்கம் 4.

2. திருக்குறளில் காணப்படும் ஒருசில சொற்களையும், வட மொழிச் சொற்களையும் தொடர்களையும் கொண்டும், குறளில் காணப்படும் கருத்துக்கள் சில வடமொழி நூல்களில் காணப்படாதல் கொண்டும், குறள் மேலே கூறப்பெற்ற சங்ககாலத்திற்கும் பிந்தியது என்று கூறும் பேராசிரியர் இராவ்சாகிப் S. வையாபுரிப் பிள்ளையவர்கள் கூற்றும், அதனைப் பேராசிரியரும் பெருநாவலரும் ஆகிய சோமசுந்தர பாரதியாரவர்களும், திருப்பதி கீழ்க்கலை ஆராய்ச்சிக் கூடத்துத் தமிழாராய்ச்சித்துறை அறிஞரான பழநியப்ப பிள்ளையவர்களும், மறுத்து எழுதியுள்ள கட்டுரைகளும் இந்நூலில் பிற்சேர்க்கையாகத் தரப்பட்டுள்ளன. அவற்றைப் படித்துத் தெளிக.

3. Studies in Tamil Literature and History by V. R. R. Dikshitar, pp. 133, 150-176.

4. சோமசுந்தர பாரதியார், “திருவள்ளுவர்” (ஆங்கில நூல்), பக். 5-18.

திருக்குறளுக்கு மூல நூல்கள்

திருக்குறள் இன்றுள்ள சங்கப்பாக்கட்கு முற்பட்ட தாயின், அதற்குரிய மூல நூல்கள் யாவை என்னும் கேள்வி அடுத்து எழுவதாகும். இதற்கு விடை காண முன்பு, இன்றுள்ள இலக்கண நூல்களுள் காலத்தால் மிகவும் முற்பட்ட தொல்காப்பியத்தின் காலத்தை அறிதல் நன்றாகும். தொல்காப்பியம் ஏறத்தாழ 1600 சூத்திரங்களைக் கொண்டது. அதனில் தொல்காப்பியர் நூற்றுக்குப் பதினாறு இடங்கள் வீதம் (சுமார் 260 இடங்களில்) தமக்கு முன்னரும் சமகாலத்திலும் வாழ்ந்த பலதிறப்பட்ட இலக்கண ஆசிரியர்களைக் குறித்துள்ளார் என்பது அறியத்தகும். அறியவே, தொல்காப்பியம் பலர் ஈனைத் தல் போலத் தமிழ் இலக்கணத்தை விரித்துரைக்கும் நூலன்று; காலத்திற்கு ஏற்றாற் போலத் தொகுத்துக் கூறும் நூலேயாகும் என்பதை நன்குணரலாம்;¹ இத் தொல்காப்பியத்தின் காலத்தைப்பற்றி ஆராய்ந்த அறிஞர்கள் கீழ்வருமாறு கூறியுள்ளனர் :

“இலக்கண ஆசிரியர்கள், தம் காலத்தனவும், முந்தியவுமான செய்யுட்களைக் கொண்டு இலக்கணம் செய்தல் மரபு. பரணர், கபிலர், நக்கீரர் இவர்கட்குப் பிற்பட்டவர் தொல்காப்பியராயின், அவர்தம் பாடல்கட்கு முரணாக விதிகள் செய்திரார் அல்லவா? தொல்காப்பியச் சூத்திர விதிகட்கும் அப்புலவர்களின் செய்யுட்களில் காணப்படும் சொற்களுக்கும், சொற்றொடர்க்கும் சிறந்த இலக்கண மாறுபாடுகள் இருத்தல் ஒன்றே, தொல்காப்பியர் கடைச் சங்கப் புலவராய் பரணர் முதலியோர்க்குப் பல நூற்றாண்டுகட்கு முற்பட்டவராவர்,² என்று கூற இடமிருக்கிறது.”

“தொல்காப்பியர், செய்யுள் பற்றியும், வழக்குப்பற்றியும் கூறியுள்ள இலக்கணங்களில் பலவற்றிற்கு இலக்

1. தமிழிப் பொழில், துணர் 15, பக்கம் 320-331.

“மணிமலர்”, நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார், ‘தொல்காப்பியன்’ பக்கம் 25-33.

2. வேங்கடராஜுலு ரெட்டியார், “பரணர்”, பக்.172-173.

கியம் காட்டுதல் இப்போது வழங்கும் நூல்களைக்கொண்டு இயலாமையானும், இவர் கூறிய இலக்கணங்களின் வேறாய்ச் சில சொற்களும் கொள்கைகளும் இந்நூல்களில் காண்டலானும், தொல்காப்பியர் இந்நூற்கெல்லாம் முந்தியவரென்று துணிதல் ஒருதலையாவது.”¹

“இவற்றால், தொல்காப்பியனார் தம் இலக்கணத்திற்குக் கருதிய இலக்கியங்கள் எத்துணையோ பல, அவர்க்கு முன்னே இத்தமிழ் நாட்டு வழங்கியன என்றே ஒருதலையாகத் துணியலாம்.”²

இலங்கையில் நடைபெற்ற மூன்று கடல்கோள்களின் காலம் கி. மு. 2365, கி. மு. 504, கி. மு. 306 என்று இலங்கை வரலாறு கூறுகின்றது. தொல்காப்பியம் அரங்கேற்றப்பட்டது கவாடபுரம் கடல்கோளினால் அழிந்தது எனக் களவியல் உரை கூறுகிறது. அக்கடல்கோள் அணித்துள்ள இலங்கையோடு தொடர்புடைய தாதல் வேண்டும். இலங்கையில் நடைபெற்ற மூன்றாம் கடல்கோள் தொல்காப்பியர் காலமெனக் கொள்ளினும், தொல்காப்பியர் காலம் ஏறத்தாழக் கி. மு. 300 எனக் கோடல் தவறுகாது.³

இங்ஙனம், தொல்காப்பியத்திற்கு முன்னரும் சம காலத்திலும்—இன்றுள்ள சங்கப் பாக்களுக்கு முன்னரே—இலக்கண ஆசிரியர் பலர் இருந்தனர் என்பதையும், இலக்கிய நூல்கள் பல இருந்தன என்பதையும் அறிகின்றோம். எள்ளிலிருந்து எண்ணெய் எடுக்கப்படுதல் போல இலக்கியத்திலிருந்து எடுபடுவது இலக்கணம். ஆதலால், தொல்காப்பியத்திற்கு முற்பட்ட இலக்கண நூல்களுக்குக் கருவூலங்களாகப் பல இலக்கிய நூல்கள் இருந்திருத்தல்வேண்டும் என்பது தேற்றமன்றோ? இவை

1. மகாவித்துவான் இராகவையங்கார், “தமிழ் வரலாறு”, பக்கம் 268.

2. ஷ, பக்கம் 273.

3. தமிழ்ப் பொழில், 15, பக்கம் 323-329.

பரந்துபட்ட காலத்தினவாதல் வேண்டும். அவற்றுள் சிலவே இறையனார் களவியலுரை முதலியவற்றில் பெயரளவில் சுட்டப்படும் நூல்கள். அப்பழைய இலக்கிய நூல்களே அறம், பொருள், இன்பம்பற்றிய பல குறிப்புக்களைத் திருக்குறளுக்கு உதவியிருக்கலாம்.

மிகப்பல நூற்றாண்டுகட்கு முன்னிருந்து தமிழகத்தை ஆண்டுவந்த சேர சோழ பாண்டியருடைய ஆட்சி முறைகளைக்கொண்டும், சான்றோர் வரைந்த மேற்சொன்ன பண்டை இலக்கியங்களை கொண்டும் உலகத்தார் அனைவரும் மனமுவந்து ஏற்றுக்கொள்ளும் முறையில் திருவள்ளுவர் அறநூலைச் செய்துமுடித்தனர் என்று கொள்ளுதலே இதுகாறும் கண்ட உண்மைகளை நோக்கப் பொருத்தமாகக் காணப்படுகிறது.

முடிவுரை

இதுகாறும் பேசப்பட்ட உண்மைகளால், (1) தொல்காப்பியத்துக்குப் பின்பு எழுந்த நூல் திருக்குறள் என்பதும், (2) தொல்காப்பியர் காலம் ஏறத்தாழக் கி. மு. 300 என் அறிஞர் கருதுவதால் திருக்குறள் கி. மு. 300க்குப் பிற்பட்டது என்பதும், (3) கி. பி. முதல் இரண்டு நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்தனவாகக் கருதப்படும் பெரும்பாலான தொகைநூற் பாக்களிலும் சிலப்பதிகாரம் மணிமேகலை எனப்படும் காவியங்களிலும் குறட்பாக்களின் சொற்களும் தொடர்களும் கருத்துக்களும் ஆளப்பட்டிருத்தலின், அப்பாக்களுக்கு (கி. பி. முதல் இரண்டு நூற்றாண்டுகட்கு) முற்பட்டது திருக்குறள் என்பதும் தெளியலாம். தெளியவே, வேறு தக்க சான்றுகள் கிடைக்கும் வரையில், திருவள்ளுவர் காலம் ஏறத்தாழக் கி. மு. 1 முதல் 300க்கு உட்பட்டது என்று கோடலே அமைவுடையதாகும்.

இக்கட்டுரையில் எடுத்தாண்ட நூல்களும் இதழ்களும்

(1) தமிழ் நூல்களும் இதழ்களும்

1. அகநானூறு
2. கலித்தொகை
3. குறுந்தொகை
4. சிலப்பதிகாரம்
5. செந்தமிழ்—மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம்
6. தமிழ் வரலாறு—ரா. இராகவையங்கார்
7. தமிழ்ப்பொழில்—கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம்
8. திருக்குறள்
9. திருவள்ளுவர்—சோமசுந்தர பாரதியார்
10. தொல்காப்பியம்
11. நற்றிணை
12. பத்துப்பாட்டு
13. பதிற்றுப்பத்து
14. பரணர்—வேங்கடராஜலு ரெட்டியார்.
15. பரிபாடல்
16. புறநானூறு
17. மணிமேகலை

(2) ஆங்கில ஆராய்ச்சி நூல்கள்

1. Archaeological Survey of Ceylon
2. Buddhistic Studies—Dr. B. C. Law
3. Early History of India—V. A. Smith
4. History of India—K. A. N. Sastry
5. A history of India—C. S. Srinivasachari
6. History of Pali Literature—Dr. B. C. Law
7. Manimekalai in its Historical Setting—
Dr. S. K. Aiyangar
8. Pallavas of Kanchi—R. Gopalan
9. Pandyan Kingdom—K. A. N. Sastry
10. Proceedings of the Fifth Oriental Conference
vol. 2.
11. Silappadikaram—V. R. R. Dikshitar
12. Studies in Pallava History—Fr. H. Heras
13. Successors or the Satavahanas—D. Sircar
14. The Sangam Age—T. G. Aravamuthan
15. Thiruvalluvar—S. S. Bharathiar

வள்ளுவர் காலம்

பேராசிரியர் எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை அவர்கள், பி.ஏ.,பி.எஸ்.

[இது, சென்னைப் பல்கலைக் கழகச் சார்பில் பிள்ளை அவர்கள் பதிப்பித்த 'திரிகடுகமும் சிறுபஞ்ச மூலமும்' என்னும் நூலில் அவர்கள் எழுதியுள்ள முன்னுரையின் ஒரு பகுதி.]

.....முதலாவது வள்ளுவரது காலத்தை நோக்குவோம், இவரால் கடைச்சங்கம் அழிவுற்றது எனக் கர்ண பரம்பரை வரலாறு கூறும். ஆதலால் கடைச் சங்கத்தில் நூல்கள் தொகுக்கப்பெற்ற காலத்திற்கும் இவர் பிற்பட்டவர் என்பது தெளிவு. சங்கச் செய்யுட்களாகிய தொகை நூல்களைத் தொகுத்த காலப்பகுதி வேறு, அச் செய்யுட்களைப் புலவர்கள் இயற்றிய காலப்பகுதி வேறு என்பதைச் சிறிதளவும் நாம் மறத்தலாகாது. இச்செய்யுட்கள் கி. பி. முதல் அல்லது இரண்டாம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பெற்றிருக்க வேண்டும் என்பதும், இவைகள் நான்காம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் அல்லது 5-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் தொகுக்கப்பெற்றிருக்க வேண்டும் என்பதும் எனது குறுந்தொகை ஆராய்ச்சியுரையில் (கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்க வெள்ளி விழா வெளியீடு, பக். 172-186) தெரிவித்திருக்கிறேன். இக்கால வரையறை எவ்வகையால் நோக்கினும் பொருத்தம் உடையதாகவே காணப்படுகிறது. ஆகவே, வள்ளுவர் கி. பி. 5-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் வாழ்ந்தவராதல் வேண்டும் எனக்கொள்ளுதல் ஏற்புடைத்தாகும். இது வேறு சில சான்றுகளானும் உறுதியடைகின்றது. சங்க நூல்களில் அகநானூற்றைத் தொகுப்பித்தான் பாண்டியன் உக்கிரப் பெருவழுதி. தொகுப்பித்தான் என்ற அளவில் இவனது காலம் 5-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கமாதல் வேண்டும்

எனக்கொள்ளலாம். இவன் வள்ளுவரது முப்பாலைப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளான் என்று திருவள்ளுவமாலே உணர்த்துகின்றது. திருவள்ளுவமாலையின் உண்மையியல்பு எவ்வாறாயினும் ஆகுக. வள்ளுவர், உக்கிரப் பெருவழுதியின் காலத்தவர் என்று பிற்காலத்தவர் கருதக் கூடிய அளவில் இருவரும் நெருங்கிய காலத்தினராய் இருந்தனர் என்று நாம் கொள்ளுவதில் தவறென்றும் இல்லை. எனவே, 5-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் வள்ளுவர் வாழ்ந்தனர் என்று கொள்ளுவது நேரிது.

இவரது பெரு நூலிலே பாக்கியம் (1141), பூசனை (18), மங்கலம் (60) முதலிய வடசொற்கள் காணப்படுகின்றன. மங்கலம் என்ற சொல் தொல்காப்பியத்திலும் உள்ளதாகும். பெருமங்கலம், வாண்மங்கலம் (தொல். புறத். 36), மங்கலமொழி (தொல். பொருள். 50), மண்ணுமங்கலம் (தொல். புறத். 13, 36) என்ற பிரயோகங்களைக் காண்க. ஆனால், பாக்கியம் என்ற சொல்லும் பூசனை என்ற சொல்லும் சங்க நூல்களில் வழங்கப்படாதன. இங்ஙனம் தனிமொழியே யன்றி, ஆதிபகவன் என்ற இரு மொழித் தொடரும் வள்ளுவரால் கையாளப்பட்டுள்ளது. இதுபோன்ற வடமொழி வழக்கும் சங்க இலக்கியங்களில் காணுமறில்லை. ஒருவந்தம் (563, 593) என்ற சொல் வள்ளுவரில் இரண்டு இடங்களில் உள்ளது. இச்சொல்லில் ஒரு என்பது தமிழ்; அந்தம் என்பது வடசொல். இவ் விரண்டும் இயைந்து ஒரு சொன்னீர்மைப்பட்டு வட மொழியிலுள்ள ஏகாந்தம் என்பதற்குரிய கலவைச்சொல்லாக (Hybrid) தமிழில் ஆளப்பட்டுள்ளது. இக்கலவை ஆட்சியும் சங்க நூல்களில் காணப்படாததொன்றாகும். இங்குக் காட்டியனவெல்லாம் வடசொற்களை எடுத்தாளுதலில் வள்ளுவர் விரிந்த மனப்பான்மையுடையவர் என்பதை நன்கு தெரிவிக்கின்றன. இம்மனப்பான்மையும் சங்க காலத்தின்றிப் பிற்காலத்துத் தோன்றியதேயாம். இவற்றாலும் சங்க காலத்திற்குப் பிற்பட்டவர் வள்ளுவர் என்பது நன்கு உணரக்கிடக்கின்றது.

இத்துணிபு உண்மையாதல் வள்ளுவர் வழங்கியுள்ள ஒரு சில தமிழ்ச் சொற்களாலும் அறியலாகும்.

“இரப்பன் இரப்பாரை யெல்லாம் இரப்பீற்
கரப்பா ரிரவன்மின் என்று” (1067)

என்ற குறளில் ‘இரப்பன்’ என்ற சொல்லும்,

“உள்ளுவன் மன்யான் மறப்பின் மறப்பறியேன்
ஒள்ளமார்க் கண்ணாள் குணம்.” (1125)

“உள்ளுவன் மன்யான் உரைப்ப தவர்திறமாற்
கள்ளம் பிறவோ பசப்பு.” (1184)

என்ற குறள்களில் ‘உள்ளுவன்’ என்ற சொல்லும் காணப்படுகின்றன. ஈரிடத்தும் ‘உள்ளுவல்’ எனக்கொள்ளுதல் அமையுமேனும், ‘அன்’ ஈறு வள்ளுவர்க்கு உடம்பாடாதலின் உரைகாரர் ‘உள்ளுவன்’ என்றே கொண்டனர். இவ்விருண்டும் எதிர்காலம் பற்றித் தன்மை யொருமையில் வந்துள்ளன. இதற்குரிய விசுவாசம் ‘அல்’ என்பதே தொல்காப்பியனாரால் கூறப்பட்டுள்ளது. (தொல். சொல். 200). உண்பல், தின்பல் என்பன உதாரணங்கள். பிற்காலத்தில் அல்லீறு அன்னீராக வழங்கத் தலைப்பட்டது. இளம்பூரணர் ‘கடதற வென்னும்’ (தொல். சொல். 200) குத்திர உரையில், ‘இப்பொழுது இதனை உண்பன், தின்பன் என அன்னீராக வழங்குப’ என்றெழுதினர். நேமிநாத நூலாரும், ‘அல்லும் தனித்தன்மையாம்’ (சொல். 39) என்றே கூறியொழிந்தார். இதன் உரையில், “இக்காலத்து அவ்வினை அன்னாய் நடக்கவும் பெறும்; என்னை? ‘அவ்வினை அன்னாய்த் திரியவும் பெறுமே’; உதாரணம் ‘கூறுவன்’ என்றார் அமிதசாகரர்,” என்று காணப்படுகிறது. இக்கூற்றுக்களால், எதிர்காலம் குறித்துத் தன்மையொருமையில் அன் விசுவாசம் பெறுதல் மிகப் பிற்பட்ட காலவழக்கு என்று தெரியலாம். ஆகவே, இவ்வகை வழக்குகள் காணப்படுகின்ற திருக்குறளும் சங்க காலத்திற்கு மிகப் பிற்பட்ட காலத்ததாகல் வேண்டும்.

இனி, வேறொருவகைச் சொற்களை நோக்குவோம்: வள்ளுவர்,

“வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லாற் கோடி
தொகுத்தார்க்குந் துய்த்தல் அரிது.” (377)

“இல்லதென் இல்லவள் மாண்பானால் உள்ளதென்
இல்லவள் மாணுக் கடை.” (53)

என்ற குறள்களில் ‘அல்லால்’, ‘ஆனால்’ என்ற வினையெச்சங்களை வழங்குகிறார். இவ்விரண்டு எச்சங்களும், சங்க நூல் வழக்கிற் காணப்படாதவை. ‘அல்லால்’ திருக்குறளில் 12 இடங்களில் (7,8,16,233,235,377,406,497,515,762,1095,1188) வருகின்றது. இதன் சொல்லமைப்பும் ஊன்றி நோக்கத்தக்கது. ‘அல்’ என்ற வினைக்குறிப்படியாக ‘ஆல்’ என்ற எச்சவீறு புணர்ந்து வந்ததென்றேனும், ‘அல்லது’ ‘அல்லாமை’ என்பது ‘அல்லாமல்’ எனத்திரிந்து பின் மகரங்கெட்டு ‘அல்லால்’ என நின்றது என்றேனும் கொள்ளுதல் வேண்டும். ‘ஆல்’ எனவரும் ஓர் எச்ச ஈறேனும் ‘அல்லால்’ என்பது போன்ற வழக்குகளேனும் தொல்காப்பியத்திலாதல், சங்க நூல்களிலாதல், காணப்படுமாறில்லை. இவ்வழக்கு மிகப் பிற்பட்ட காலத்தில் தோன்றி இன்றளவும் நிலைத்து நிற்கின்றது.

“அன்னே யுன்னை யல்லால் இனி யாரை நினைக்கேனே”

என்று சுந்தரர் 9-ஆம் நூற்றாண்டினிடையில் பாடியருளினார். 7-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் நாவுக்கரசர்,

“நீதியால் நின்னை யல்லால் நினையுமா நினைவி லேனே”

(IV, 63,1.)

என அருளிச் செய்தனர். 6-ஆம் நூற்றாண்டில் காரைக்காலம்மையார்,

“திறத்தான் மடநெஞ்சே சென்றடைவ தல்லால்” (47)

என்று அற்புதத் திருவந்தாதியில் கூறியுள்ளார். பிற்சங்க நூலெனத்தகும் கலித்தொகையில்,

“ஆயிழாய், நின்கண் பெறினல்லால் இன்னுயிர் வாழ்கல்லா
என்கண் எவனோ தவறு” (88)

என வந்துள்ளது. இவ்வகை வழக்கு இன்னும் முன்றிடங்களிலும் (15,83,102) புலப்படுகின்றது. இந்நூலிற் போலும் 'ஆனால்' என்பது காணப்படவில்லை. முற்குறித்த சொல்வழக்கின் காலத்தோடு ஒட்டியே இக்கலித்தொகையின் காலமும் இருத்தல் வேண்டும். ஆகவே, இது தோன்றியது 4-ஆம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதி எனக்கொள்ளலாம். வள்ளுவர் 'அல்லால்' என்பதை மிகுதியாக எடுத்தாள்வதினாலும், சங்க நூல்களில் யாண்டுங் காணப்படாத 'ஆனால்' என்பதனை ஆளுதலினாலும் இவரை 5-ஆம் நூற்றாண்டினரென்று கொள்ளுதல் நேரிதாகலாம்.

எதிர்மறை வினையெச்சப் பொருளில் வரும் வேறு சில ஈறுகளை நோக்கினும் இம்முடிபே வலியுறுகின்றது. 'மல்' என்னும் ஈறு தொல்காப்பியம் முதலிய இலக்கணங்களில் இல்லை. உரைகாரர்களுள்ளும் சேனாவரையரும் நச்சினார்க்கினியரும் இவ் ஈற்றினைக் குறிக்கின்றனர். "கூறுமை நோக்கிக் குறிப்பறிவான்" (குறள்-701), "காணுமையுண்ட கடுங்கள்னை" (கலி. 115) முதலிய பிரயோகங்களை நோக்குமிடத்து எதிர்மறைப் பெயரீருகிய 'மை' என்பது முதலில் எச்சப்பொருளில் வழங்கிற்றதல் வெளிப்படை. இதுவே, 'மல்' எனவும் மிகவும் பிற்பட்ட காலத்து 'மே' எனவும் திரிந்து வழக்கிற் புகுந்தது. 'மல்' என்பது சங்க நூல்களில் பிற்பட்ட கலித்தொகையில்¹ காணப்படுகிறது. இதனிலும் பிற்பட்ட காலத்தவையாகிய தேவார திருவாசகம்² முதலியவற்றில் 'மே' காணப்படுகின்றது. திருக்குறளில் 'ஞழாமல்' (1024); 'செய்யாமல்' (101,313) என்ற வழக்குகள் உள்ளன. இவையும் இந்நூல் கடைச்சங்கத்திற்குப் பிற்பட்ட காலத்தது என்பதை யுணர்த்துகின்றன.

இங்ஙனமே வேறு சிலவகை ஈறுகளும் மேலை முடிபினையே வற்புறுத்துகின்றன. 'எனின்', 'எனில்', 'ஏல்'

1. கூறுமற் குறித்ததன்மேற் செல்லும் கடுங்குளி (கலித்.1)

2. கற்றங் கெரியோம்பிக் கலியை வாராமே செற்றார்-சம்பந்தர். சிறுநெறிகள் சேராமே திருநெளே சேரும் வண்ணம், அச்சோ. 2.

என்ற மூன்று ஈறுகளும் ஒன்றினின்று ஒன்று முறையே தோன்றியனவாம். இவற்றுள் 'எனின்', 'எனில்' என்பவை நகர-ஈறு லகர-ஈறுகத் திரிந்துவந்த ஒரு பெருந்தொகுதிச் சொற்களின் பிரதிநிதியெனக்கொள்ளத்தக்கன. 'உணின்' 'உணில்' (குறள் 922) எனவும், 'எண்ணின்' 'எண்ணில்' எனவும், 'கூறின்' 'கூறில்' எனவும் வருவன வாகியவற்றைக் கருதினால், தமிழின் ஒலியியலில் ஒரு காலத்து இம்மாறுபாடு பெருவரவிற்பு யிருந்தமை அறியப்படும். 'எனில்' என்பது 'ஏல்' எனத் திரிந்தது ஒலி வரலாற்றோடு ஒத்ததேயாம். இரண்டு குறிலுக்கு மாறாக ஒரு நெடில் வந்து ஒலி நிரப்பிச் சொற்கள் பயின்றுள்ளமை யாண்டுங் காணப்படுவதேயாம். 'பகுதி'—'பாதி', 'பெயர்'—'பேர்' முதலியவற்றை நோக்குக. இந்த ஏல் என்னும் எச்ச ஈற்றை முன்னிலை யெதிர்மறையில் வரும் 'அல்' (மகனெனல்), 'ஆல்' (அழாஅல்), 'ஏல்' (செய்யேல்) என்ற வரிசையில் வரும் 'ஏல்' என்பதினின்றும் வேறு பிரித்துணர்தல் வேண்டும். எச்ச ஈறுகிய 'ஏல்' சங்க நூல்களில் யாண்டும் காணப்படாதது; சொல்வரலாற்றில் பிற்படத்தோன்றியது. இவ் 'ஏல்' திருக்குறளில் காணப்படுகின்றது. உதாரணமாக,

“காட்சிக் கெளியன் கடுஞ்சொல்ல னல்லனேல்

மீக்கூறு மன்ன நிலம்.

(386)

என்ற குறளில் 'அல்லனேல்' என்பது வந்துள்ளது. இங்ஙனமே 'இன்றேல்' (556, 573, 575, 996, 1014, 1144), 'உண்டேல்' (368, 1075, 1151), 'செய்வானேல்' (655), 'வல்லையேல்' (1118) முதலிய சொற்களும் திருக்குறளில் வழங்கியுள்ளன. இவ்வழக்குகளும் இந்நூல் சங்க காலத்திற்குப் பிற்பட்டதென்பதை நன்குணர்த்துகின்றன.

பிற்காலத்தெழுந்த பிறிதோர் ஈற்றினைமட்டும் இங்கே கூறி அமைகின்றேன், தொல்காப்பியர்,

களொடு சீவனும் அவ்வியற் பெயரே

கொள்வழி யுடைய பலவறி சொற்கே.

(சொல். 69).

என்று கூறுகின்றனர். இதனால் அஃறிணை யியற்பெயர் 'கள்' விகுதிபெற்றுப் பன்மைப்பொருளை யுணர்த்துமென்பது பெறப்படுகின்றது. உதாரணம்: நாய்கள், குதிரைகள். உயர்திணைக்கு இவ்விதி விதிக்கப்படவில்லை. உயர்திணைக்கண் 'கள்' வரும் வழக்குச் சங்கநூல்களிற் காணப்படவுமில்லை. 11-ஆம் நூற்றாண்டினதாகிய வீரசோழியம் 'கூறிய சொற்பின்' (33) என்று தொடங்கும் காரிகையில் பலர்பாற்கண் 'கள்' வருதல் சிறப்பின்றென அறிவுறுத்தப்படுகிறது. நேமிநாதத்தில்,

களளொடு வந்தா லிருதிணைக்கும் பன்மைப்பால்

ஒள்ளிழாய் தோன்றலு முண்டு.

(சொல். 6)

எனப் பொதுப்படச் சூத்திரம் காணப்படுகிறது. இந்நூல் சங்க காலத்திற்கு மிகப் பிற்பட்ட நூல். இதன் உரை காரர், 'உயர்திணை ஒருமைப் பெயரும் ஒரோவழிக் கள் ளொடு வந்தால் பன்மைப்பால் தோன்றுவனவும் உள்' என்று கூறுகிறார். எனவே, உயர்திணைப்பன்மையில் 'கள்' வருதல் தம் காலத்தில் அருகித் தோன்றிய வழக்கென்பது அவர் கருத்தாகல் வேண்டும். நன்னூலில்,

கிளந்த கிளைமுத லுற்றரவ் வீற்றவும்

களளெ னீற்றி னேற்பவும் பிறவும்

பல்லோர் பெயரின் பகுதி யாகும்.

(கு-278)

என யாதொரு நியதியுமின்றி உயர்திணைப் பன்மையிற் 'கள்' வருதல் உணர்த்தப்படுகிறது.

இப்பலர்பால் விகுதியைத் திருக்குறள் எடுத்தாளுகின்றது. உதாரணமாக,

வரைவிலா மாணிழையார் மென்றோள் புரையிலாப்

பூரியர்க ளாழு மளறு.

(919)

என்பது வரைவின் மகளிர் என்னும் அதிகாரத்தில் வந்துள்ள ஒரு குறள். இங்கே 'கீழ்மக்கள்' என்று பொருள் படும் 'பூரியர்' என்ற சொல் 'கள்' விகுதி புணர்த்து வழங்கப்பட்டுள்ளது. இங்ஙனமே,

துறந்தார்க்குத் துப்புரவு வேண்டி மறந்தார்கொல்
மற்றை யவர்கள் தவம்.

(263)

என மற்றையவர் என்பது 'கள்' விசுவதி புணர்த்து ஆளப் பட்டது. ஆகவே, சங்க காலத்திலல்லாது பிற்பட்ட காலத்துப் புகுந்த இவ்வழக்கு வள்ளுவர் திருக்குறளில் காணப்படுதலாலே திருக்குறளும் சங்க காலத்துக்குப் பிற்பட்ட நூல் என்பது தெளிவாம். நாவுக்கரசு, 'செல்வர்கள்' 'அமரர்கள்' (V-65) என ஆட்சி புரிந்துள்ளார். காரைக் காலம்மையார் 'உற்றார்கள்' என ஆண்டனர் (திருவிரட்டை மணி 20). 5-ஆம் நூற்றாண்டின் முன்னர் இவ்வழக்குக் காணுதலரிது. எனவே, சுமார் கி. பி. 450-இல் திருக்குறள் தோன்றியதெனக் கொள்வோமேயாயின், அது உண்மையோடு பட்டதாகவே இருக்கலாமெனத் தோன்றுகிறது.

* திருக்குறள் பொருட்பால் முகவுரை

திரு. தி. பழநியப்ப பிள்ளை, M. A.

[ஆராய்ச்சித்துறைத் தலைவர், திருவேங்கடேசுவரன் கீழ்க்கலை ஆராய்ச்சிக்கழகம், திருப்பதி.]

“வெருவந்த செய்தொழுகும் வெங்கோல னாயின்
ஒருவந்தம் ஒல்லைக் கெடும்.”

என்பதில் பரிமேலழகர் “ஒருவந்தம்” என்பதற்கு ‘ஒரு தலையாக’ என்று பொருளுெழுதிப் பின்னர் விளக்குகின்றது, “ஒருவந்தம், ஒருதலை, ஏகாந்தம் என்பன ஒரு பொருட்கிளவி” என்றுரைத்தார். ‘ஒருவந்தம்’ என்ற இச்சொல்லே பயின்ற பிறிதொரு குறட்பாவில் (593, ஆக்கமிழந்தேம்) இதற்கு ‘நிலைபெற்ற’ என்ற வேறு பொருள் கூறினர், இவர்க்கு மாறாகக் காலிங்கர் இவ்வருகிய சொல்லுக்குப் ‘பெருஞ்செல்வம்’ என்று அவ்வீரிடத்தும் ஒப்ப ஒரே பொருள் கூறினர். இதன் சிறப்பு அறிஞர் நோக்கிக் கொள்ளக் கடவர்.

பரிமேலழகர் ‘ஒருவந்தம்’ என்பதற்கு உரைத்த விசேடம்பற்றிச் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்துத் தமிழா ராய்ச்சித்துறைத் தலைவராயிருந்த பேரறிஞர் இராவ் சாஹிப் திருவாளர் S. வையாபுரிப் பிள்ளையவர்கள் B. A., B. L., அண்மையில் தாம் பதிப்பித்த திரிகடுகம்-சிறுபஞ்சமூலச்சுவடியின் முன்னுரை 15-ஆம் பக்கத்தில் எழுதியதனை இயையுபற்றி ஈண்டைக்கு அறிந்துகொள்ள வேண்டும். அது வருமாறு: “.....தனி மொழியேயன்றி ஆதிபகவன் என்ற இருமொழித் தொடரும் வள்ளுவரால்

* இது, திருக்குறள்—பொருட்பாலுக்குக் காலிங்கர்—பரிப் பெருமாள் உரைகளைக்கொண்ட நூலின் முகவுரையில் எழுதப் பட்டுள்ள ஒரு பகுதியாகும். இது முதற் பிற்சேர்க்கையில் உள்ள வற்றை மறுத்து எழுதப்பட்டதாகும்.

கையாளப்பட்டது. இதுபோன்ற வடமொழி வழக்கும் சங்க இலக்கியங்களில் காணாமாறில்லை, ஒருவந்தம் (563,593) என்ற சொல் வள்ளுவரில் இரண்டு இடங்களில் உள்ளது.

“இச்சொல்லில் ஒரு என்பது தமிழ், அந்தம் என்பது வடசொல். இவ்விரண்டும் இயைந்து ஒரு சொன்னீர்மைப் பட்டு வடமொழியிலுள்ள ஏகாந்தம் என்பதற்குரிய கலவைச்சொல்லாக (Hybrid) தமிழில் ஆளப்பட்டுள்ளது. இக்கலவை ஆட்சியும் சங்க நூல்களில் காணப்படாத தொன்றாகும். இங்குக் காட்டியனவெல்லாம் வடசொற்களை எடுத்தாளுதலில் வள்ளுவர் விரிந்த மனப்பான்மை உடையவர் என்பதை நன்கு தெரிவிக்கின்கின. இம்மனப்பான்மையும் சங்க காலத்தின்றுப் பிற்காலத்துத் தோன்றியதேயாம். இவற்றாலும் சங்க காலத்திற்குப்பிற்பட்டவர் வள்ளுவரென்பது நன்கு உணரக்கிடக்கின்றது. எனவே, சுமார் கி. பி. 450-இல் திருக்குறள் தோன்றிய தெனக் கொள்வோமாயின், அது உண்மையொடு பட்டதாகவே இருக்கலாமெனத்தோன்றுகிறது,” என்று எழுதினார்கள்.

மற்று இவர்கள் அம்முன்னுரையின் 14-ஆம் பக்கத்தில் சங்கச் செய்யுட்கள் கி. பி. முதல் அல்லது இரண்டாம் நூற்றாண்டிலியற்றப்பட்டன வென்று முடிவுரைத்திட்டார்கள். அதன்படி எட்டுத்தொகையுள் முதல் நூலாகிய நற்றிணையும் இறுதி நூல் ஆகிய புறநானூறும் அக்காலத்தனவென்பது ஐயப்பாடின்றி நிலைபெறுகின்றது. ஆயின், இத்தொகை நூல்கள் திருக்குறள் பாக்களை எடுத்தாண்டும் அந்நூலினைத் தெளிவாய்ச் சுட்டியும் சென்றவாயின், அத்தொகை நூல்களின் காலத்துக்குத் திருக்குறள் முற்பட்டதென்று உடன்படல் வேண்டுமன்றே! அவை திருக்குறளை யாண்ட இடங்களைச் சுட்டுகின்றேன், காண்மின் :

1. “முந்தையிருந்து நட்போர் கொடுப்பீ
 னஞ்சு முண்பர் நனிநா கரீகர்
 அஞ்சி லோதியென் ரோழி தோட்டுயி
 னெஞ்சி னின்புரு யாயினு மதுந்
 யென்க ணோடி யளிமதி”

—நற்றிணை-355.

இந்நற்றிணைப் பாடற்பகுதியில் தலைவனைத் தோழி அரு
 கடுத்து வரைவு கடாவுவாளாய் நின்று நீதிநெறி மொழியு
 முறையில் தன்பாற் கண்ணோடிச் செய்தல் வேண்டுமெனத்
 தமிழ்ப்பேரறநூற் கட்டளையை எடுத்துக் கூறியது காண்
 மின்! ஈண்டு,

“பெயக்கண்டு நஞ்சுண் டமைவர் நயத்தக்க
 நாகரீகம் வேண்டு பவர்.”

(580)

என்னும் திருக்குறள் நூலின் ‘கண்ணோட்டம்’ என்ற அதி
 காரத்துள்ள பாடலை எடுத்து அமைத்துள்ளமை நோக்கு
 மின்.

2. “நீயும் கண்டு நுமரொடு மெண்ணி
 யறிவறிந் தளவல் வேண்டு மறுதரற்
 கரிய வாழி தோழி! பெரியோர்
 நாடி நட்பி னல்லது
 நட்பு நாடார்தம் மொட்டியோர் திறத்தே”-நற்றிணை, 32

ஈண்டு, தோழி தலைவிக்குக் குறை நயப்புரைப்புழி அற
 நெறி வற்புறுத்துவாளாய் அறநூற் பொருளைச் சுட்டிக்
 காட்டுதல் காண்மின். இது கபிலர் பாடியதெனின், அதன்
 சிறப்பு மிக்கதன்றோ? இப்பகுதியில், திருக்குறளின் நட்பு
 பாராய்தல் அதிகாரத்துள்ள,

“நாடாது நட்புலிற் கேடில்லை நட்பின்
 வீடில்லை நட்பாள் பவர்க்கு”

(791)

என்ற குறள் எடுத்தாளப்பட்டமை தேர்மின். இனி,
 புறநானூற்றுப் பாடல்கள் ஒரு சில காட்டுகின்றன:

தி.—3

3. “ஆன்முலை யறுத்த வறனி லோர்க்கு
மாணிழை மகளிர் கருச்சிதைத் தோர்க்கும்
பார்ப்பார்த் தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும்
வழுவாய் மருங்கிற் கழுவாயு முளவென
நிலம்புடை பெயர்வ தாயினு மொருவன்
செய்தி கொன்றோர்க் குய்தி யில்லென
வறம் பாடிற்றே”

—புறம், 34

இதன்கண், திருக்குறள்—அறத்துப்பால்—செய்ந்நன்றி
யறிதல் அதிகாரத்துள்ள,

“எந்நன்றி கொன்றார்க்கு முய்வுண்டா முய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு”

(110)

என்ற பாடலைச் சுட்டியதன்றி, அந்நூல் ‘அறநூல்’ என்
றும், அது வடநூற்கண் உரை வகையான் அறமுரைத்தல்
அமைந்தமை போலாது தமிழ்ப் பாடலான் அமைந்ததென்
றும் தெளிதருமாறு ‘அறம் பாடிற்றே’ என்று விளங்கக்
கூறித் திருக்குறளைப் போற்றுதல் காண்மின்!

அகனும் புறனும் பற்றித் தனித்தனிச் செய்யுளே
பாடும் வழக்கானும் இயனால் யாத்தல் வழக்கானுமே
நிகழ்ந்த அக்காலத்து அறப்பெரு நூலாகத் தமிழ்மொழிக்
கண் திருக்குறள் விளக்கம் பெற்றமை பற்றியன்றே,
ஆலத்தூர் கிழார், நம் பெருமுறை யறநூலை அங்ஙனம்
பாராட்டிக் கூறுவாராயினர்.

4. “மேலும், புறநானூறு 35-ஆம் பாட்டிலுள்ள
அறம்புரிந் தன்ன செங்கோ னாட்டத்து
முறைவேண்டு பொழுதிற் பதனெளி யோரீண்
டுறைவேண்டு பொழுதிற் பெயல்பெற் றோரே”

என்ற பகுதி, திருக்குறள்—செங்கோன்மை அதிகாரத்
துள்ள,

“வானோக்கி வாழு முலகெல்லா மன்னவன்

கோனோக்கி வாழுங் குடி”

(542)

முதலிய் குறட்பாக்களின் கருத்தமைதி யுடையதன்றோ?

5. கபிலர் மலையமான் திருமுடிக்காரியை நோக்கி,
 “ஒருதிசை யொருவனை யுள்ளி நாற்றிசைப்
 பலரும் வருவர் பரிசின் மாக்கள்
 வரிசை யறிதலோ வரிதே! பெரிது
 மீத லெளிதே மாவண் டோன்ற
 லதுநற் கறிந்தனை யாயிற்
 பொதுநோக் கொழிமதி புலவர் மாட்டே” —புறம், 121
 என்ற பொருண்மொழி கிளந்தது,

திருக்குறளாசிரியர் அரசன் தன் சுற்றந் தழுவலிற்
 பெருநோக்குடையவனாதல் வேண்டும் என வற்புறுத்
 துரைத்த.

“பொதுநோக்கான் வேந்தன் வரிசையா நோக்கி
 னதுநோக்கி வாழ்வார் பலர்” (528)

என்ற பொய்யாப் பொன்மொழியைப் போற்றி யுரைத்த
 தன்றோ?

6. “ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்குந் தன்மகனைச்
 சான்றோ னெனக்கேட்ட தாய்” (69)

என்ற குறளின் சொல்லும் கருத்தும், “நரம்பெழுந்
 துலறிய” என்று தொடங்கும் புறப்பாட்டின் (278)
 இறுதியடியிற் போற்றியுரைத்தமையும் நோக்குக. கலித்
 தொகையினும் பல குறட்பாக்கள் ஆட்சியுண்டு: காண்க.

பிள்ளையவர்கள் கி. பி. முதலாவது நூற்றாண்டின
 என்று அறுதியிட்டுரைத்த சங்கச் செய்யுட்கள் மேற்காட்
 டியவற்றால் திருக்குறளின் சொல்லும் பொருளுந்தோன்றி
 விளங்க எடுத்தாண்டமையால், திருக்குறளும் திருவள்ளு
 வனாரும் அக்காலத்துத் திகழ்ந்தமை புலப்பாடன்றோ?
 அவர்கள் இதனை உள்ளங்கொள்ளாதயர்ந்து, திருவள்ளு
 வர் கி. பி. 450 ஆண்டிற்குப் பின்னர் வாழ்ந்தனரென்
 பது வியப்பும் நகைப்புந் தருகின்றது. இனி வள்ளுவனா
 ரைச் சைன முனிவராகிய ஏலாசாரியாரென்பாரும் சைனா
 சாரிய பட்டாவளிப்படி அவரைக் கிறிஸ்து பிறந்து

வாழ்ந்த முதல் நூற்றாண்டின ரென்றன்றே நிறுவுகின்
றனர்? இதனையும் பிள்ளையவர்கள் காற்றிற் பறக்கவிட்
டுப் பரிமேலழகர் காட்டிய சொல்மரபின் நெறிமேலழக
ராய்த் தனிச்சொல்லாராய்ச்சி செய்து மெய்ம்மை காணு
தொழிந்தார்கள்.

பரிப்பெருமாள் 'ஒருவந்தம்' என்பதற்கு ஈரிடத்தும்
வேறுபாடின்றி 'தலை தலையாக' என்றே பொருள்கூறினர்.
பரிமேலழகர் அப்பொருளை ஓரிடத்துக்கொண்டு அச்சொல்
வழக்கை யாய்ந்து காண்பாராகித் தமக்கு இயல்பா
னமைந்த வடநூற் புலமைப்பற்றால் ஒருவந்தம் என்பது
'ஏகாந்தம்' என்ற வடசொற்றொடர் போன்றதென்று
மயங்கி எண்ணித் தம் விசேடவுரையுள் அதனைப் பெய்து
விட்டார். வடமொழியிற்றானும் ஏகாந்தம் என்பது
தனித்த, அதிகமான என்ற பொருளதன்றி ஒருதலையான,
நிலைபெற்ற என்ற பொருளில் வழக்குடையதன்று.
தமக்கு முற்பட்ட காலிங்கர், 'பெருஞ்செல்வம்' என்று
பொருளெழுதியதனை அறியாமையின், திரிவுபட எழு
தினர் போலும். ஒருக்கால் ஏடெழுதுவார் பிழைபட
எண்ணி 'ஏகாந்தம்' என்ற வடசொற்றொடரைப் பரிமே
லழகர் விசேடவுரையிற் பிணைத்தனரோ தெரிகின்றிலேன்.
பரிமேலழகர் விசேடவுரை கொண்டு பிள்ளையவர்கள்
'ஒருவந்தம்' என்பது ஒரு என்ற தமிழ் எண்ணுத்
திரிபெயரும் அந்தம் என்னும் வடசொல்லும் கலப்புற்
றுக் கலவைச் சொற்றொடராயினவென்று கூறி, வள்ளுவ
னார் 'ஒருதலை' என்ற பொருளில் அதனை வழங்கினர் என்
றுர்கள். வள்ளுவனுக்கு அது கருத்தாயின், தாம் பிறுண்
டும் 'ஒருதலையானினுது காமம்', 'ஒருதலையா வுட்கோட்ட
யின்மை' என்று வழங்கியவாறே, அச்செந்தமிழ்த் தொடர்
மொழி 'ஒருவந்தம்' என்ற கலவைச் சொற்றொடரினும்
பொருட்செறிவுடைத்தாதலின் அதனையே அவ்விரு குறளி
னும் வழங்கியிருப்பாரன்றோ? அங்ஙனம் வழங்குமிடத்து
'ஒருவந்தம்' என்ற சீர் போன்றே 'ஒருதலையான்' என்
பதும் செய்யுளோசை சிதையாமல் நின்று அமையும்ன்றோ?
இனி அதனை வழங்காது, 'ஒருவந்தம்' என்ற தமிழ்த்தனி

மொழியை வழங்கியது காலிங்கர் கூறியவாறு அது 'பெருந்திரு' என்ற பொருட் பேறுடையதாதல் பற்றியே யாமென நன்குணர்தல் வேண்டும். அச்சொல் வள்ளுவனார் காலத்தே வழக்காற்றின் நிலைத்துப் பின்னர் அருகியது போலும்! தமிழாசிரியருட் பிறரெவரும் பொருந்தப் புணர்க்காத இவ்விருமொழிக் கலவைச் சொற்றொடரை வள்ளுவனார் வழங்கினாரென்று காட்டிய பிள்ளையவர்கள் சொல்லாராய்ச்சி பெரிதும் வியப்புச் செய்யாநின்றது.

பெரும் பொருட்டிறங்களைத் தமிழ் மொழியாற் கூறித் தமிழகத்து நன்மக்கட்குப் புலம்பெருகச் செய்யும் பெருந்தொண்டிலீடுபட்ட வள்ளற் பெருமானாராகிய வள்ளுவனார், தமிழ்மொழி மரபு பிழைக்க நூல் யாத்தல் செய்யார். அவரியற்றிய ஆயிரத்து முந்நூற்று முப்பது குறட்பாக்களிலும் ஓரறுபதின் மிக்க தனி வட சொற்களில்லை. அறநூற் பொருளும், அரசியற் பொருளும், அளவை நூற்பொருளும், ஆகமப் பொருளும், மருத்து நூற்பொருளும் மிகவும் செறியக் கூறிய அந்நூலின் நூற்று முப்பத்து மூன்று அதிகாரங்களில் ஒன்றிலேனும், தனி வட சொற்களாகிய தவம், தூது, அமைச்சு, மானம் என்பனவொழிய அவற்றுக்குரிய வடசொற்றொடர்ப் பெயர் ஒன்றேனும் உளதோ? இனி நான் முழுதும் நோக்கினும் 'ஆதிபகவன்' என்ற ஒரே வடசொற்றொடரன்றிப் பிற வடசொற்றொடர்களைக் காண்கின்றிலம். 'தானந்தவ பிரண்டுந் தங்கா,' 'தவமுந் தவமுடையார்க்காகும்' என்பன தாமும் பிரிசொற்றொடர் நிலையாய்ச் செவ்வெண், எழுவாய்த் தொடர்நிலை முறையின் வேறுபட நின்றவின் தொடர்ப்பாடுறுவனவல்லவே! இவ்வொரு வடசொற்றொடர்தான் பிள்ளையவர்கள் காட்சியில் திருவள்ளுவர் வடசொற்றொடர் வழக்கில் தாராள மனப்பான்மையுடைய ரெனக் கூறச் செய்தது போலும்! புறநானூற்றுப் பாடல்களினும் அமரர், ஆலுதி, கணம், கரகம், கவுரியார், பிண்டம், பூதம், மண்டிலம், யூபம், வேதம் முதலிய வட சொற்களும், 'அவிர்சடை முனிவர்' (43), 'இந்திரமிழ்தம் (182) என வடசொற்றொடரும், ஒரு திசை, நாற்றிசை,

குடதிசை எனக் கலவைச் சொற்றொடரும், பாசி, ஊசி என்ற பாகதங்களும், 'த்ரேதாக்கி', 'சதுர்வேதா', 'பாரலௌகியைசுவரியம்' என்பனவற்றின் மொழிபெயர்ப்பாகும், 'முத்தி', 'நால்வேதம்', 'செல்லுமூலகத்துச் செல்வம்' என்பனவும் வந்துள்ளன. அகநானூற்றினும் 'தென்றிசை மாதிரம்' (281) என்ற வடசொற்றொடரும் 'மணிப்பிரவாளம்' என்ற வடசொற்றொடரின் மொழிபெயர்ப்பாகிய 'மணிமிடை பவளம்' (304), 'மணிமண்டு பவளம்' (374) என்பவையும் வந்துள்ளனவன்றோ? நற்றிணையினும் மண்டிலம், சடை, தவசியர், கம்மியர், பூதம், தெய்வம், சதுக்கம், கணம், யாமம் என்ற வடசொற்களுள்ளன. குறிஞ்சிக் கலியில் 'வாரணவாசிப்பதம்' என்றும், பரிபாடலில் 'தவப்படிவம்' (15), 'பதிவதம்' (10) என்றும் வடசொற்றொடர்களுள்ளன. இவற்றை முதல் நூற்றாண்டு வழக்கு எனப் பிள்ளையவர்கள் காணாமை என்றோ? வடசொற்றொடர் வழக்குச் சங்க நூல்களில் அருகியது போன்று இவர் நூலினும் அருகியதாயிற்று. 'ஆதிபகவன்' என்பதனை மட்டும் ஐந்தாம் நூற்றாண்டு வழக்கென்பது என்னை? ஆதிபகவன் எனப் பாடமும் உளது என்பர் சிலர். இவ் வடசொற்றொடர் வழக்குச் சங்க நாளில் இல்லை யாதலின் வள்ளுவரும் அந்நாளில் வாழவில்லை என்பது பெறப்படுகிறது என்று பிள்ளையவர்கள் காட்டும் எதிர்மறை வழியளவையினும், இவ்வழக்கு அந்நாளில் உண்டாதலின் அவர் அக்காலத்து வாழ்ந்தார் என எளியேன் நிறுவும் உடம்பாட்டு வழியளவை வலிது ஆதலைத் தருக்க நெறியறியும் புலவர்கள் காணல் வேண்டும். வடசொற்றொடர் களைப் பெரிதும் வழங்கிய சைவ வைணவப் பெரியார்கள் காலத்தை அடுத்துச் சற்றுமுன் கி. பி. 5-வது நூற்றாண்டில் வள்ளுவனார் வாழ்ந்தார் என்பதற்கு இந்த 'ஒருவந்தி'ச் சொல்லாராய்ச்சியை ஏதுவாகக் கொள்ளாது, வள்ளுவர், நாயனாரென்ற வடசொற் பெயரால் வழங்கப்படுகிறார். அறுபான் மும்மைச் சைவ நாயனார்கள் காலத்தையடுத்தே வாழ்ந்தனரென்பதற்கு இப்பெயர் வழக்குச் சான்றாகுமென்று கூறிவிடலாமே! இதுவும் சொல்லாராய்ச்சியன்றோ?

திருவள்ளுவர் காலமும் திரு வையாபுரிப் பிள்ளையவர்களின் கொள்கையும்

உயர்திரு. ச. சோமசுந்தர பாரதியார், M.A., B.L.

செந்தமிழ் 43-ஆம் தொகுதியின் முதற் பகுதியில் வள்ளுவனார் குறள் மிகப் பிற்கால நூலெனச் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழாராய்ச்சித் துறைத் தலைவராய் நிலவிய இராவ்சாகிப், திரு. S. வையாபுரிப் பிள்ளையவர்கள் வானொலியிற் பேசிய உரை வெளியிடப்பட்டுள்ளது. அவ்வுரையில் ஒரு பாதி. குறள் தொல்காப்பியர் நூலுக்குப் பிந்தியும் நாலடி நானூறுக்கு முந்தியும் இயற்றப் பட்டதெனக் காட்டப் பல காரணம் கூறுகிறது. மற்றொரு பாதி, தமிழரிடை “ஒழுக்க நிலையை மிகப் பரப்பிய சமணர் முயற்சியிற் கணிந்து” வடமொழி நூல்களை வடித் தெடுத்துத் தேவார காலத்தில் திரட்டப்பட்டது திருக் குறள் என்று காட்ட அரும்பாடு படுகிறது.

இவ்விரண்டில் முன்னது முழுவதும் வீண்முயற்சி. தொல்காப்பியர் வள்ளுவர்க்கு முந்தியவர் என்பதில் ஐய முறும் தமிழறிஞர் எவருமில்லை. இறவாமல் எஞ்சி நிற்கும் தமிழ் நூற்கெல்லாம் தொல்காப்பியர் நூல் காலத்தால் முற்பட்ட தென்பது, தமிழன்றி வடமொழி வல்லாரும் மறுக்கிலா உண்மையாகும்.

தொகை நூல்களைத்துக்கும் மிகப் பின்னே நெடிய தொரு நூற்றாண்டு முடிந்ததன்மேல் தொல்காப்பியர் நூல் பிறந்ததென்று பிள்ளையவர்கள் கூசாமல் பேசுகின்றார்கள். அது பொருந்தாமையும் தொல்காப்பிய நூலின் பழமையும் விளங்க யான் ஆங்கிலதிலும் தமிழிலும் முன்பே எழுதி வெளியிட்ட கட்டுரைகளிற் கண்டு தெளிக. இப்போது தொல்காப்பியருக்குப் பிற்பட்டவர்

வள்ளுவர் என்பது ஊகிக்க வேண்டாத உண்மையென்று உடன்படுவோம்.

ஆனால், தொல்காப்பியர் காலம் எது? அவருக்கு எவ்வளவு காலத்துக்குப் பிறகு குறள் பிறந்தது? இவ்வினாக்களுக்குத் தக்க ஆதரவோடு விடை தராமல் பிள்ளையவர்கள் தம் கூற்றை ஊகவாகனமேற்றி மாகவிசம்பில் உலவச் செய்கிறார்கள். அவ்ஹுகங்கள் வருமாறு :—

தொகை நூல்கள் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டு முடிவதற்கு முன் தோன்றின என்னும் பழைய முடிவை உடன்பட்டுக்கொண்டே, கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டு கழிந்த பிறகே தொல்காப்பியர் நூல் எழுந்ததென்று ஏது யாதாமில்லாமல் துணிகிறார்கள். அதன் பிறகு கி. பி. அறுநூறில் குறள் இயற்றப்பட்டிருத்தல் வேண்டும் என்றும் ஊகிக்க முனைகிறார்கள்.

இனி, குறள் நாலடியார்க்கு முற்பட்டதென்பதையும் ஒப்புக்கொள்வோம். ஆனால் நாலடியாரின் காலம் கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் இடைப்பாதி; அதாவது கி. பி. 650. குறள் அதற்கு அரை நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டது ஆதலினால் “குறட்காலம் கி. பி. 600” எனத் துணிகிறார்கள். அத்துணிவுக்கு அவர்கள் கூறும் காரணம் நாலடிப்பாட்டு இரண்டில் முத்தரையர் சுட்டப்படுவதே. “நாலடியாரில் குறிக்கப்பட்ட முத்தரையன் பெரும்பிடுகு முத்தரையனே எனக் கொள்ளலாம். இவன் காலம் கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் இடைப்பாதி. ஆகவே நாலடியாரும் கி. பி. 650-இல் இயற்றப்பட்டிருக்க வேண்டும்,” என்கிறார்கள். இத்துணிவுக்குப் பிள்ளையவர்கள் தம் ஊகமின்றிப் பிற சான்றெதுவும் காட்டவில்லை.

நாலடிப் பாட்டிரண்டும் ஒருமையும் பெயரும் குறியாமல் ஒருகுடிப் பலர்கொடைப் பெருமையைப் பேசுகின்றன.

“பெருமுத் தரையர் பெரிதுவந் தீயும்
கருணைச்சோ ருர்வர் கயவர்.”
எனவும்,

“பெருமுத் தரையரே செல்வரைச் சென்றிரவா தார்”

(296)

எனவும் அப்பாட்டுக்கள் கூறுகின்றன.

முத்தரையர் என்பது பல்லவர், சோழர், பாண்டியர் என்பதுபோல ஒரு குடிப் பலருக்குப் பொதுப்பெயர். மேற்குறித்த பாடல்களில் முத்தரையருள் தனி ஒருவனைச் சுட்டும் இயற்பெயரோ சிறப்பியல்போ எதுவுமில்லை. பழந்தமிழ்ப் பாட்டில் ஒருவனைச் சுட்டும் மரியாதைப் பன்மை வழக்கில்லை. மரபும் இல்லை. ஆகவே, நாலடியாரின் காலத்தை வரையறுக்க வழியில்லை; அதைக் கொண்டு திருக்குறளின் கீழெல்லை தெளிவதும் எளிதன்று.

இவ்வாறு பிறநூல் வரலாறு குறள் பிற்பட்டதென்பதை நிறுவப் போதாமையுணர்ந்து வேறு சில கூறுகிறார்கள். அவற்றையும் ஆராய்வோம்.

பிற்காலத்திற் கீழ்க் கணக்கு வரிசையில் வள்ளுவர் குறளும் ஒன்றாக எண்ணப்படுகிறது. “கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் மிக மிகப் பிற்பட்ட காலத்துத் தோன்றியன என்பதும் உறுதியாகும். ஆதலால், சங்க இலக்கிய காலத்திற்கும் கீழ்க்கணக்கு நூல்களின் காலத்துக்கும் இடையே 3 அல்லது 5 நூற்றாண்டுகள் சென்றிருத்தல் வேண்டுமென ஒருவாறு ஊகிக்கலாம்,” என்பது பிள்ளையவர்கள் வாதம்.

பழமொழி போல்வன சில பிற்காலத்தனவாக இருக்கலாம். அதனால் கீழ்க்கணக்கெனப் பிற்காலத்தார் தொகுத்தெண்ணும் பதினெட்டும் கி. பி. 600-க்குப் பிற்பட்டவை என ஊகிப்பது எப்படி? அவையனைத்தும் ஒரு காலத்தவை என்று யாரும் என்றும் கூறியதில்லையே! அதற்கு மாறாக வள்ளுவர் கடைச் சங்க காலத்தவர் என்பதும், கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் ஒன்றெனப்படும் களவழி பாடிய பொய்கையாரும் இன்ன நூற்பதியற்றிய கபிலரும் அச்சங்கப் புலவர் என்பதும் தொன்றுதொட்டுப் பழம் புலவர் பலரும் பழைய உரைகாரரும், கம்பருக்கு முந்திய சயங்கொண்டார், கூத்தர் போல்பவரும் கூறியுள்ள செய்தியாகும்.

அவரனைவரையும் மறுத்துப் பிற்காலத்தார் கீழ்க்கணக்கு வரிசையிற் குறனையும் கூட்டி யெண்ணியதனால் மட்டும் அதைக் கி. பி. 600-இல் இயற்றப்பட்டதெனத் துணிய முடியுமா? கீழ்க்கணக்குகளெல்லாம் ஒரு காலத்தன அல்ல என்பதும், தொடர்பின்றிப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பினாகத் தோன்றிய அவற்றிடைச் சில பொதுவியலுண்மையால் அவற்றைக் கீழ்க்கணக்குகள் எனத் தொகுத்துக் கூறியது மிகப் பிற்காலத்தில் என்பதும் யாவருக்கும் உடன்பாடு. எனவே, குறள் கீழ்க்கணக்கு நூல்களுக்கெல்லாம் முந்தியதென்பது ஒருதலையாவதன்றியும், கி. பி. 200-க்கு முந்திய என்று பிள்ளையவர்கள் கூறும் தொகை நூல்களுக்கும் முந்தியதென்பது, அவற்றில் குறள் எடுத்தாளப்படுதலால் ஒரு தலையாகத் தெளியப்படும்.

“தொகை நூல்களிற் பயிலாதனவும் தொல்காப்பியர் சொல்லாதனவுமாகிய புதிய அன், கள், மல், ஏல், மே எனும் விசுவிகளும்; அல்லாமல், ஆனால், போழ்து எனும் சொல்லுருவங்களும் குறளிற் புகுந்துள்ளன. ஆகையால் குறள் கி. பி. 200-க்கு முந்திய தொகை நூல்களுக்கும் கி. பி. 300-க்குப் பிந்திய தொல்காப்பியர் நூலுக்கும் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு, அதாவது, கி. பி. 600-க்குப் பின் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும்” என்பது பிள்ளையவர்கள் கூற்று. இது வாதப் போலி.

பிள்ளையவர்கள் எடுத்துக்காட்டும் ஈறுகளும் சொல்லுருவங்களும் புதியவையல்ல; அவர்களே கி. பி. 200-க்கு முந்திய தொன்மைதரும் தொகை நூல்களில் இவை வழங்கியுள்ளவை. அன்றியும், முதலில் ஒரு நூலில் விதந்து செல்லாத எல்லாம் அந்நூற்காலத்து இல்லாதவை என்பது ஏகவாதம்.

தொல்காப்பியர் வேற்றுமை யுருபுகளை யெண்ணுமிடத்து மூன்றாவதற்கு ஆனுருபு உண்டென்று கூறவில்லை. ஆயினும் தொல்காப்பியருக்கும் முந்தியவாகப் பிள்ளையவர்கள் பேசும் தொகை நூல்களிலும் தொல்காப்பியர் நூலிலுமே அவ்வுருபுண்மை தெரிகிறது.

“குஐ ஆன்ன வருஉம் இறுதி

அவ்வொடு சிவனும் செய்யு ளுள்ளே.”

(தொல். சொல். வேற்றுமை மயங்கியல் 25)

என்பது காண்க.

அவர் நூலிலே குறிப்பு வினைகளைக் கூறுங்கால் ‘உண்டு’ என்பது உரைக்கப்படவில்லை. எனினும், ‘இடனு மாருண்டே’ (தொல். பொருள். ௧0௨) என்று அவரே கூறக் காண்கின்றோம்.

மேலும், எதிர்மறை யேவல் விசுதி யெதுவுமே தொல் காப்பியர் கூறவில்லை. எனினும், “அழியல், அஞ்சல்” (தொல். பொருள். 146 வரி. 22) என்று அவரே வழங்கக் காண்பதன்றியும், ‘நிலம் பெயரினும் நின் சொற் பெயரல்’ (3-14) எனப் புறநானூற்றிலும் பயிலக் காண்கின்றோம்.

இதனால் விதந்து கூறுது வீடப்பட்டதொன்றை இல்லையென்பது தொல்லைதரு மென்பது வெளியாகும்.

இனிப் பிள்ளையவர்கள் முந்து நூல்களில் ‘இல்லை’ யென்று கூறுவன அனைத்தும் மிகப் பழையனவாய் அவர்கள் பேசுகிற நூல்களிற் பயின்று வருதலும் காட்டலாகும்.

‘அன்’ விசுதி தன்மை யொருமையில் வருதல், ‘உரைத் தனன் யான்’ (புறம்—136. வரி. 22), யானும்...வந்தனன்’ (புறம்—154 வரி. 6-7), ‘சங்கே தலைப்படுவன்’ (கவி. 64. வரி. 24) என்பவற்றால் அறியலாம்.

மேலும் பிள்ளையவர்கள், “தொல்காப்பியர் காலத்துக் ‘கள்’ என்ற பன்மை விசுதி அஃறிணைக்கு மட்டும் உரியதாயிருந்தது. உயர்திணைப் பெயர்களுக்கு இவ்விசுதி வருதல் இல்லை...இந்த வழக்குத் தொல்காப்பியர் காலத்துக்குப் பின் தோன்றியதாகும்” என்று குறித்து, திருக்குறளில் ‘பூரியர்க ளாழு மளறு’ (919), ‘மறந்தார்ஓகால் மற்றையர்கள் தவம்’ (263) எனக் ‘கள்’ விசுதி உயர்திணைப்

பெயர்களோடிணைத்து வழங்கப்பட்டிருத்தலால், திருக் குறள் மிகப் பிற்பட்ட காலத்தது என்று துணிகிறார்கள்.

அவ்வாறாயின், 'கேளிர்கள் நெஞ்சமுங்க' (149. வரி. 8) என்று கவித்தொகையுள் வருதல்கொண்டு, அதுவும் அவர்கள் கருத்துக்கு மாறாகப் பிற்பட்டதாகுமே?

இவர்கள் புது வழக்கென்றும் பிற்பட்ட வழக்கென்றும் காட்டியவற்றுள், 'மல்' விசுதி, "துறந்து தொடி நெகிழ்த்தான் போகிய கானம், இறந்தெரி நையாமல் பாஅய் முழங்கி, வறந்தென்னை செய்தியோ வானம்" (145. வரி. 18-20) எனவும், 'தத்தம் கொழுநரைப்போகாமல் காத்து' (109. வரி. 24-25) எனவும் கவித்தொகையிலும், 'ஏல்' விசுதி, (மருந்து பிறிதியாதும் இல்லேல்' (24. வரி. 21) எனக் கவித்தொகையிலும், பயின்றுள்ளன. இவை போல்வன பலவும் பழந்தமிழ் நூல்களுள் வருவதைப் பிள்ளையவர்கள் மறந்தார்கள் போலும்!

இனிப் பிள்ளையவர்கள் காட்டும் அல்லால், போழ்து எனும் புதிய சொற்களையும் ஆராய்வோம்.

ஆனால் என்பது 'ஆல்' ஈற்றுச்சொல். ஆ முதனிலை, 'ன்' சாரியை, 'ஆல்' வினையெச்ச ஈறு. அதை ஆ + இன் + ஆல் என்பதன் திரிபாக்கி, இன்மறைந்து ஆனால் எனக் குறைந்ததாகப் பிள்ளையவர்கள் கொள்வது ஏனோ? இன் கெட்டால் ஆ + ஆல் என்பன மிஞ்சும். அவை கூடின் ஆவால் என்றன்றோ வரும்? ஆனால் என்பதில் இடைனகரம் உடம்படு மெய்யாகாதே? அன்றியும் விலக்கிய ஆல் விசுதி உண்டென்பது உறுதிதானே? 'ஆயர் எமரானால்' (108. வரி. 9) என இது கவித்தொகையினும் பயின்றுள்ளதே. அங்கனமிருப்பவும், அது மிகமிகப் பிற்பட்ட வழக்கெனப் பிள்ளையவர்கள் எளிதில் அறிந்ததெவ்வாறு?

'அல்லால்' என்பது, கவித்தொகையில், 'வருந்தநோய் செய்திறப்பின் அல்லால்' (109. வரி. 21) என்புழிக் காணப்படுகின்றதே. அதைப் பிற்கால வழக்கென்பதெப்பா?

அன்றியும், “போழ்து” எனக் குறளில் வருவது ‘பொழுது’ என்பதன் பிற்பட்ட வடிவம்; அதனால், குறள் கி. பி. 600-இல் இயற்றப்பட்டிருத்தல் வேண்டும் என்கிறார்கள். இது ஊகத்தின்மேல் ஊகக் குழிப்பெருக்கல்.

பழந்தமிழ் நூல்களிலே சொற்களின் உயிரளவும் உருவும் திரிதல் பெரு வழக்காய்ப் பயிலக் காண்போம். மூழ்கல், வீழ்தல், மூப்பு என நெடில் முதலானவை போலவே முழுகல், விழுதல், முதுமை என்று முதலிற் குறில்பெறும் வடிவுடைச் சொற்களும் வருகின்றன. முழுகினன், விழுந்தது, முதியோர் என்பன நாமறிந்த பிற்காலச் செய்யுள்களிலும் பயிலக் காண்போம்.

அன்றியும், பிள்ளையவர்கள் பிற்கால வழக்காகக் குறித்த “போழ்து” என்பது ‘எல்லிற்றுப் போழ்தாயின்’ (117. வரி. 13) எனக் கவித்தொகையுள்ளும் பயிலக் காண்கின்றோமே, அவ்வழக்குக் கொண்டு கலியும் பிற்கால நூலாதல் கூடுமே?

திருக்குறளிற் பொழுது, போழ்து என்னும் இரு சொற்களும் பயின்றுள்ளன. அகவலும் கலியுமான தொகை நூலிற் சொல்லுருவில் உயிரளவுக்கு நியதியில்லை. வெண்குறளிற் சீர்தனையின் வரையறையாற் சொல்லில்வரும் உயிரளவு இடம் நோக்கி மாற்றமடையும். பிற சான்றுகளாற் குறில் முன்வந்த சொல்லுருவங்களே பழையையுடையன என நிறுவப்பட்டாலன்றி இவ்வாதம் ஏற்கொணாது.

நெடில் முதனிலைகளே வீகுதி முதலிய உறுப்புக்களையேற்கக் குறுகுதல் தமிழியல்பன்றோ! வா, தா, சா, காண் என்னும் முதனிலைகள் வந்தான், தந்தான், செத்தான், கண்டான் என முன்னின்ற நெடில் குறுகி நிற்கின்றன. ஆதலால் ‘பொழுது’ எனக் குறில் முன்னின்ற சொல்லுருவே பழையையுடையதெனல் கூடாது. எனவே, பொழுது என்பதன் பிற்பட்ட வடிவமே போழ்து எனத் துணிய ஆதர

வேதும் இல்லை. அச்சொல்லாட்சியாற் குறட்காலம் கி.பி. 600 என்று ஏற்படாது.

இனிப் பிள்ளையவர்கள் தமிழ்நூற் சான்றுகள் குறளுக்குத் தொன்மையை விளக்காவாதலால், தம்முடிபைப் பிறிதொருவகைச் சான்றுகளால் உறுதிப்படுத்த நினைந்து, “வடமொழிச் சொற்களையே யன்றி வடமொழிக் கருத்துக்களையும் வள்ளுவர் எடுத்தாண்டுள்ளார். அதனால், குறள் கி. பி. ஆறாம் நூற்றாண்டுக்குப் பிந்தியது என்று கூறுகின்றனர்.

இக்கூற்றை ஆராயுமுன் நாம் ஏமாறாமற் கருத்தில் இருத்தவேண்டிய ஒன்றிரண்டு செய்திகளைச் சிந்திக்க வேண்டும்.

1. மிகப்பழைய சங்க காலத்திலேயே வடசொற்களைத் தமிழ்ச்சான்றோர் விலக்காது ஏற்றுக்கொண்டுள்ளனர்.

“வடசொற்கிளவி வடவெழுத் தொரீஇ

எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லா கும்மே

என்று இடைச்சங்கத் தமிழ்நூல் கூறுகிறது. அது தென்றமிழ் நாட்டைத் திரைகொள்ளு முன்னே வான்மீகர் அறிந்த கபாடபுரத்தில் பாணினி நூலுக்கு முந்திய ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியர் கூறியது. கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டுக்கு முந்திய சங்கத்தொகை நூல்களில் வடசொல் வழங்காதது ஏதுவுமில்லை. சில வடசொற்கள் குறளில் வருவதால் அதைக் கி. பி. ஆறாம் நூற்றாண்டுக்குத் தள்ளிவிட முடியாது.

2. குறட் கருத்துக்கள் சில வடமொழி நூல்களிற் காணப்படுதலாற் குறள் அவற்றுக்குப் பிற்பட்டதாய் விடாது. பல குறட் கருத்துக்கள் வட நூலொன்றில் மாறுதலின்றி இடம் பெற்றாலுமே எந்த நூல் முந்தியது என்பதை நன்றாய்ச் சான்றுகளாலே ஆய்ந்து முடிவு கட்டுவதைவிட்டுக் குறளே பிந்தியதென்று கொள்வது குதர்க்கமாகும்.

இவ்வுண்மைகளை மறவாமல் நினைவிற்கொண்டு பிள்ளையவர்கள் கூறுவனவற்றை ஆராய்வோம்:

1. “பூசனை, ஆசாரம் என்பன முதலிய ஒருசில தனி மொழிகளும், ‘ஆதிபகவன்’ என்ற இருமொழித் தொடரும் குறளில் வந்துள்ளமை அனைவரும் அறிவர்” என்கிறார்கள். அதனால் குறளின் காலம் கி. பி. ஆறாம் நூற்றாண்டாவது எப்படி?

2. இனி, “வடமொழிச் சொற்களையன்றி வடமொழிக் கருத்துக்களையும் வள்ளுவர் எடுத்தாண்டுள்ளார்” என்று கூறி அதற்கு எடுத்துக்காட்டாகக் காமாந்தகம், அர்த்த சாஸ்திரம், காமசூத்திரம் என்பவற்றில் ஒரு சில கூற்றுக்களுக்கும் சிற்சில குறளுக்கும் ஏகதேச ஒற்றுமையுண்டென்று காட்டுகிறார்கள்.

கருத்துக்கள் ஒரு மொழிக்கும் சொந்தமில்லை; பல மொழியாளருக்கும் பொதுவுடமை. ஒரு கருத்து இரு மொழி நூல்களில் வருவது இயல்பு. ஒரு நாட்டிருமொழிகளில் ஒத்த கருத்து வருவது அருமையன்று. பிறநாட்டுப் பலமொழி நூல்களிலும் ஒத்த ஒரு கருத்து வருவதைக் காணலாமே. அதுகொண்டு, அவற்றிடைத் தொடர்புடைமை ஊகிக்க இயலாதே. இனி, அதற்குமேல் தமிழ்க்குறளின் காலத்தை ஒத்த கருத்துள்ள வடநூற்குப் பிறகென்று கருதுதற்கு இடனுண்டோ?

முதலில் அந்நூல்களின் காலத்தை வரலாற்று முறையில் ஆன்ற சான்றுகொண்டு அளந்து அறுதியிடல் வேண்டும். பிறகு அவற்றிடை இன்றியமையாத தொடர்பியைப் துணியவேண்டும். இயைபெதுவும் இல்லாமல், வடமொழி நூல்களில் வருவதெல்லாம் தமிழ்ப் பனுவல்களுக்கு மூல முதல் என்பது விதண்டையாகும்.

பிள்ளையவர்களே தாம் கூறும் வடநூல்களின் காலம் கி. பி. 4-5-ஆம் நூற்றாண்டுகள் என்கிறார்கள். குறள் அவற்றுக்குப் பிற்கால நூலென்று பிற சான்று காட்டி

அறுதியிட்டால், அதன் பிறகு அவற்றின் தொடர்பைச் சிந்திக்கலாம். ஒரு குறளுக்கு வடநூலொன்றில் ஒரே விடத்து ஒருபுடை யொப்புமை காணுவதைக்கொண்டு, குறளை அவ்வடநூற்குப் பிந்திக் கி. பி. 600-இல் பிறந்தது எனத் துணிகிறார்கள். அதற்குப் படிப்பவரின் உடன்பாடும் உறுதியென நினைக்கிறார்கள்.

இலக்கணக் கொத்துடையாருங்கூடத் தொல்காப்பியர்க்கும் திருவள்ளுவர்க்கும் தொன்மையை மறுத்துத் தொகை நூல்களுக்கும் பிற்கால வடநூல்களுக்கும் அவரைப் பிற்பட்டவராக்கத் துணியவில்லை. வடமொழிப் பேராசிரியர் டாக்டர் சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியவர்களும் தொல்காப்பியர் நூல் இறவாத சங்கச் செய்யுள்களுக்கு முந்தியதென்று நூற்சான்று கூறி நிறுவுகிறார்கள். அதையே, சான்று எதுவும் காணாமல் கி. பி. 300-க்குப் பிற்படுத்தத் துணியும் பிள்ளையவர்கள் வள்ளுவரைக் கி.பி. ஆளும் நூற்றாண்டுக்குத் தள்ளுவதில் வியப்பென்னை?